

บทเริ่มของยักษ์

เมื่อรักผ่านพ้นไป

เกือบห้าปีก่อน

“ขอบคุณครับท่าน”

ยสินทรยกมือไหว้ขอบคุณอธิบดีกรมอาชญาวิทยา ผู้บังคับบัญชาสายตรงของเขาในเวลานี้ หลังจากได้รับแจ้งว่าในการโยกย้ายครั้งหน้า เขาจะได้ไปประจำการเป็นครั้งที่สองในตำแหน่งอัครราชทูตที่ปรึกษาสถานเอกอัครราชทูตไทยในสิงคโปร์ ถือว่าก้าวหน้าในอาชีพไม่น้อย เพราะคุณยักษ์ที่รูปหล่อไม่เข้ากับชื่อนี้มีวัยแค่สามสิบสี่ปี

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลยยักษ์ ความสามารถคุณถึง แล้วตอนนี้เราก็ต้องการคนแบบคุณช่วยดูแลสื่อของเขาที่กำลังจ้องเง้าใส่เราเหลือเกิน”

บุรุษสูงวัยเฝ้ากับผู้ชายตรงหน้า ยสินทรเหมาะที่สุดที่จะเดินทางสายการทูต ทั้งๆ ที่มีบิดาเป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ เก่งกว่าอีกไม่เก็นสองปีน่าจะได้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการ ไม่ทหารเรือ ก็ต้องกองบัญชาการทหารสูงสุด ซึ่งถ้าเลือกเดินตามรอยเท้าพลเรือเอกสุรพันธ์ ก็อาจจะยิ่งไปไกล แต่บุคลิกสุภาพ นุ่มนวล ท่าทางเหมือนคุณชายในนิยายสมัยเก่า หากต้องไปตากแดดตากลมฝึกเอาชีวิตรอดในหลักสูตรต่างๆ ก็ดูน่าเสียดาย หน้าหล่อๆ ของเขาเหนือชั้นกว่านายแบบทั้งหลาย

ผิวขาวๆ นั้นผู้หญิงหลายคนต้องอิจฉา ขนาดเขาเป็นผู้ชายด้วยกันยัง ต้องยอมรับเลยว่ายสินทรเป็นผู้ชายที่หล่อและมีเสน่ห์เหลือล้น

“ยังไงถ้าท่านไม่ให้โอกาสผมได้แสดงความสามารถ ผู้ใหญ่ก็คงไม่เห็นครับ”

เขายังยืนยันแบบเดิม เพราะตั้งแต่เจ้านายท่านนี้รับตำแหน่ง อธิบดีกรมอาเซียน ก็ตัดสินใจเลือกเขามาเป็นลูกน้องติดตามใกล้ชิด คอยทำข้อมูลเชิงวิชาการให้ ที่แรกคงมั่นใจเพราะเห็นว่าจบปริญญา เอกด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมาจากต่างประเทศ ไม่ต้องห่วง ทั้งเรื่องความแม่นยำ ทั้งเรื่องภาษา พอได้ทำงานกันไปสักพักก็เริ่มให้ ตามติดออกไปประชุม รวมถึงเดินทางไปต่างประเทศ ทำให้พานได้อยู่ ในสายตาของผู้ใหญ่ทั้งระดับปลัดกระทรวง ทั้งระดับรัฐมนตรีไปโดยปริยาย

“เออๆ ถือว่ารับคำขอบคุณไว้ก็ได้ แล้วนี่เมียท้องอยู่ใช่ไหม ย้ายไปจะมีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

ได้ยืนแบบนั้นยสินทรก็ส่ายหน้าปฏิเสธทันที เขาเพิ่งแต่งงานกับ ลูกสาวของนายทหารชั้นผู้ใหญ่ที่คุ้นเคยกับบิดาได้ประมาณเจ็ดแปด เดือนหลังจากสนทนมนกันได้ไม่นาน แต่เห็นหน้าค่าตากันมาหลายปี ถามว่าอินเลิฟจี๋จ๋าแทบขาดใจใหม่ ก็คงต้องบอกว่าไม่ แต่ก็ปฏิเสธ ไม่ได้ว่าอัญชญาเป็นผู้หญิงสวย มีเสน่ห์แย่ยวน มีมารยาทกิริยางดงาม ซาติตระกูล การศึกษาเหมาะสมทุกอย่าง

ทั้งคู่ได้รับการแนะนำให้รู้จักกันในงานเลี้ยงรุ่นนักเรียนเตรียมทหาร ของบิดา มีการเปิดช่องทางให้ลองศึกษาคบหาดูใจกันเกินสถานะลูก เพื่อนพ่อ อีกคนก็ดูไม่ได้จะปฏิเสธไม่ตรีเขาแต่อย่างใด คงไปไหนก็มี แต่คนฮือฮาว่าสวยเด็ด แถมอายุอานามก็เหมาะสม ผู้ใหญ่ทั้งคู่ก็ จัดการให้ตบแต่งกัน ร่วมฉลองโรงได้อย่างจริงจังแค่เดือนเดียวก็ได้ รู้ว่ามีทายาทในครรภ์เตรียมพร้อมออกมาดูโลกแล้ว

“ไม่มีหรือครับ เดือนหน้าชานาก็ตั้งห้องครบสามสิบสองสัปดาห์พอดี เดินทางได้ ลูกไปคลอดที่โน่นก็ดีเหมือนกันครับ”

เขาพูดด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม บอกเจ้านายด้วยท่าทีสุภาพ อ่อนน้อม แต่ยังคงผึ่งผาย มีอหามาที่มีความเร็วสรวลยเปิดประตูตอนหน้าของรถ วางกระเป๋าเอกสารไว้บนที่นั่งข้างคนขับก่อนจะเี้อมเปิดตอนหลังเพื่อให้ท่านอธิบดีก้าวขึ้นไปนั่งอีกที วันนี้ทั้งประชุม ทั้งเลี้ยงรับรอง วุ่นวายไปหมด ก็มัวตัวลงถามคนที่ขึ้นรถไปแล้วอีกครั้งเพื่อความมั่นใจ รู้สึกไม่สบายใจอย่างไรไม่รู้ที่จะปฏิบัติหน้าที่ไม่ครบถ้วนแบบนี้

“ท่านไม่ให้ผมไปส่งแน่หรือครับ”

คนร่างอ้วนผมสีดอกเลาซึ่งกำลังกระตุกเนกไทรีบโบกมือทันใด เขาเองก็มีครอบครัว ผ่านการที่ภรรยาตั้งครรภ์ลูกมาถึงสามคนจนโตเรียนชั้นมัธยมกันหมดแล้ว

“ไปเถอะๆ เมียท้องไส้ กลับไปดูแลเถอะ เดี่ยวภรรยาคุณจะลอบตำผมกลางดึกว่ากักตัวสามีไว้ ไม่ยอมปล่อยให้ไปดูแล สวดยๆ แบบนั้นเอาใจหน่อย หาไม่ได้ง่ายๆ นะ”

เขารู้เรื่องนี้เพราะได้ไปร่วมงานแต่งงานของลูกน้องมา พูดได้เลยว่าเป็นคู่ที่สวยหล่อสมกันมาก คงเป็นท่านทูตกับภรรยาคุณชวัญ ในอนาคตอีกคู่เป็นแน่

“ขอบคุณมากครับท่าน เจอกันพรุ่งนี้ครับ”

ยสินทรได้ยืนแบบนั้นก้มมือไหว้ผู้บังคับบัญชา ทั้งเพื่อล่ำลาและขอบคุณอีกที ก่อนจะยื่นมองท้ายรถประจำตำแหน่งของท่าน เคลื่อนตัวออกไป ถอนหายใจ ปลดกระดุมสูทตัวนอกออกเผยให้เห็นเสื้อกั๊กอีกตัวที่สวมทับเสื้อเชิ้ตด้านในไว้ สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง ก้มหัวเดินไปทางที่จอดรถของตน สายหัวเพื่อสลัดเรื่องหนักๆ ออกไปเดินไม่นานก็มาถึงรถญี่ปุ่นของตัวเอง แม้จะมีทุนทรัพย์ดั้งเดิมมากมายพอที่จะซื้อรถสปอร์ตราคาเป็นสิบล้านบาทได้ เขาก็ไม่ปรารถนา

จะมี เพราะเห็นว่าไม่สมควรแก่ฐานะทางสังคมของตัวเองในตอนนี
ใช้ไปแทนที่จะมีคนมองด้วยความชื่นชม จะกลายเป็นความวิหยาที่
อาจส่งผลร้ายต่อหน้าที่การงานไปเสียเปล่าๆ มือหนาเปิดประตูแล้ว
ขึ้นไปนั่ง ก่อนจะใช้มือซ้ายเข้าเกียร้อย่างที่ทำเหมือนทุกที แต่เมื่อเห็น
แผนผังงานที่ประดับอยู่บนผนังนางก็ต้องถอนใจ บางทีชีวิตที่มีแต่คน
อิจฉาก็ไม่ได้ดีเหมือนที่ใครๆ คิด

แม้ยสินทรจะตัดสินใจแยกห้องนอนกับอัญชนาตั้งแต่รับรู้เรื่อง-
ราวบางอย่าง แต่ชายหนุ่มก็ยังแวะมาดูภรรยาทุกคืนก่อนนอน อย่างไร
เสียก็มีลูกของเขาอยู่ในห้อง เมื่อเคาะห้อง รอไม่ถึงนาทีก็มีคนมาเปิด
ประตูให้ หน้าสวยของคนที่มีชื่อในทะเบียนสมรสใบเดียวกับเขานิวไป
คงเพราะหล่อนติดสายอยู่

“ต่อคะพี่ปอ... ไซ้คะ เขากลับมาแล้ว”

ขมวดคิ้วไล่เขา แต่ก็ยอมเปิดประตูกว้างเพื่อให้เจ้าของบ้านเดิน
เข้ามา ในขณะที่ตัวเองหมุนตัวเดินลึกเข้าไปในห้อง ปากก็ยังเจรจ
ากับปลายสายอย่างไม่ได้เกรงใจสามี

“นั่นสิ เลิกเลยคะ ชาน่าตามใจพี่ปอคะ จันเดียวพຽนนี้ว่ากัน
นะคะ กุดไนต์คะ”

หญิงสาวบอกลาคนในสายเสร็จก็เงยหน้ามองคนที่ยื่นกอดอก
มองหล่อน ความสัมพันธ์เป็นแบบนี้มาห้าหกเดือนแล้วตั้งแต่ยสินทร
รับรู้ความจริงว่าเพราะอะไรอัญชนาถึงตกลงแต่งงานกับเขา มือบาง
กระชับสายเสื้อคลุมชุดนอน ปกติก็ไม่ใส่ แต่เมื่อไม่ได้เป็นอะไรกัน
อีกแล้วก็ต้องแต่งตัวให้รัดกุมมากขึ้นนิดหนึ่ง

“มีอะไรคะ”

“คำสั่งออกแล้ว ผมต้องไปโพลที่สิงคโปร์”

สีหน้าเขาเรียบเฉย ไม่คาดหวังถ้อยแถลงแสดงความยินดีอะไร
จากคนที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยา และก็จริงเมื่อประโยคที่หล่อนเอ่ยออกมา

ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับเขา

“แล้วยังไงคะ”

“คุณไปด้วยละกัน ผมอยากให้คุณคลอดที่โน่น แต่ไม่กี่เดือนคงไม่เป็นไรมั้ง”

เขาไม่เคยพูดจาแบบนี้กับใคร แม้จะไม่มีถ้อยคำหยาบคาย แต่สีหน้าท่าทางก็บ่งบอกถึงความห่างเหินได้เป็นอย่างดี

“แล้วปอล่ะ”

อัฒชานาพูดถึงปรนิตี หรือคนที่อยู่ปลายสายเมื่อครู่โดยไม่มี ความเกรงใจสามี เพราะอย่างไรเสียก็เปิดปากพูดกันทุกเรื่องตั้งแต่เมื่อ ห้าเดือนก่อนที่ยลสินทรรับรู้ความจริง เขาได้ยื่นหญิงสาวที่ตั้งครรภ์ลูก ของเขาโทร.คุยกับผู้ชายอื่นในห้องหอ ในคืนวันหนึ่งที่แจ้งหล่อนไว้ว่า จะกลับดึกเพราะไปงานเลี้ยงกับท่านอธิบดี แต่ด้วยความเป็นห่วง ไม่อยากให้เห็นหล่อนอยู่คนเดียวเพราะเพิ่งตั้งครรภ์ได้แค่เดือนกว่าๆ เขา จึงรีบกลับมา ทั้งๆ ที่มีแม่บ้านคอยดูแลอยู่สองคน คนขับรถอีกหนึ่ง หากเจ้าตัวต้องการไปไหน

‘ที่รักของผม ให้อภัยผู้ชายโง่ๆ คนนี้นะครับ’

ที่แรกเขาคิดว่าเป็นเสียงจากโทรทัศน์ ยังนึกขันว่าผู้หญิงหัวนอก อย่างอัฒชานาเปลี่ยนรสนิยมมาดูละครไทยตั้งแต่เมื่อไร ก่อนจะชะงัก ขาที่เร่งก้าวเดินเพราะได้ยินเสียงหล่อนเรียกชื่อตัวเอง หยุดยืนหน้า ประตูห้องนอนทั้งๆ ที่ปิดลูกบิดประตูแง้มออกแล้ว ตัวชาวบาทันที่ที่ ได้ยินบทสนทนาจากภายในดังแว่วมา

‘ชาน่าก็รักคุณ รักคุณคนเดียว’

ภรรยาของเขาพรั่นเพื่อ สะอึกสะอื้นกับปลายสาย

‘ผมขอโทษ ขอโทษ ชาน่า เราเริ่มกันใหม่นะ’

เสียงชายหนุ่มอีกคนดังออกมาจากลำโพง เพราะหญิงสาวเปิด ระบบการสนทนาเป็นแบบวิดีโอคอล มือข้างหนึ่งถือโทรศัพท์ ขณะที่

มืออีกข้างปาดน้ำตาออกจากใบหน้า

‘แต่ชาน่าแต่งงานแล้ว ฮือๆ ชาน่าไม่น่าประชดคุณเลย’

‘คุณไม่ผิดหรอก ผมเอง ผมพลั้งใจ ผมประชดคุณเอง กลับมาหาผมนะ’

‘แต่ชาน่าท้อง ท้องได้ยังไงก็ 모르 ชาน่าคลอดตัวครั้งเดียวคืนวันแต่งงาน ชาน่าเมา ชาน่าเสียใจที่เจ้าบ่าวไม่ใช่คุณ’

วินาทีนั้นยลสินทรเหมือนคนเป็นอัมพาต ซ็อก ซา แนนิงไป ไม่คิดมาก่อนว่าความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจะเป็นเรื่องหลอกลวง เขากล้าพูดได้เต็มปากว่ารัก แม้จะไม่มาก แต่ก็อาทรผู้หญิงคนนี้ไม่น้อย และเชื่อว่าหากเอาใจใส่ดูแลกันและกัน คงกลายเป็นชีวิตคู่ที่น่าอิจฉาไม่น้อย แต่กลายเป็นว่าสิ่งที่อัญชนาแสดงกับเขาเป็นเพียงละครเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ชายอีกคนหนึ่ง

‘ไม่เป็นไรคนดี กลับมาหาผมนะ กลับมา ท้องก็ไม่มีไร ผมรักคุณ’

แค่นั้นยลสินทรก็ทนฟังต่อไปไม่ไหว ผลักประตูเข้าไปเปิดฉากเปิดใจพูดกับภรรยาทันที จะไม่รัก จะเลิก จะหวนกลับไปหาใครก็เรื่องของหล่อน อะไรที่เป็นภัยกับชีวิตเขา ชายหนุ่มพร้อมจะตัดออกทันทีและยื่นกรานไม่ให้อัญชนาเอาลูกไป พร้อมทั้งจับหล่อนเซ็นสัญญาว่าจะไม่กลับมาวุ่นวายขอสิทธิ์เลี้ยงดูลูก เขายอมให้ลูกกินนมผง ดีกว่าต้องมีแม่ที่ไม่มีหัวใจแบบนี้

...

“ไม่รู้คุณหรือชาน่า” ยลสินทรยกไหล่ ซึ่งเป็นกิริยาที่เขาไม่เคยทำกับใคร ยกเว้นผู้หญิงคนนี้ แม้จะไม่ได้รักกันปานจะกลืนกิน แต่ก็ไม่ได้คิดว่าอัญชนาจะเล็ดเย็นขนาดที่เอาการแต่งงานมาประชดคนรัก อีกทั้งยังปล่อยให้เกิดทารกในครรภ์ บางทีเขาก็คงอยากรู้เหมือนกันว่าถ้าคนรักของหล่อนไม่โทร มา ชีวิตสมรสของเขาจะลุ่มๆ ดอนๆ ขนาด

ไหนด ลูกจะกลายเป็นเด็กมีปัญหาเพียงใด “แต่คุณต้องทำตามสัญญา
คลอดลูกให้ผม แล้วผมจะจัดการเรื่องหย่าให้”

ถามว่าเสียสติไหม ก็ไม่ แต่เขาไปไม่เป็นอยู่เป็นเดือนกว่าจะ
ตั้งหลักได้ แล้วก็ผลักทุกความผิดหวัง ความผิดพลาดลงไป แล้วตั้งใจ
ใช้ชีวิตที่เหลือต่อไปให้ดีที่สุด ส่วนคนที่รู้ดีว่ามีความผิดติดตัวก็ได้
แต่พยักหน้ารับ ถามว่ากลัวเขาจนหงอหรือไม่ อัญชนากับบอกเลยว่า
เปล่า แต่คงเป็นเพราะกลัวชายหนุ่มเปิดเผยเรื่องราวออกไป หล่อน
ไม่อยากเสียชื่อเสียง ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นต้นเหตุ ยอมคบหาถึงขั้นแต่งงาน
กับผู้ชายหล่อเหลาสมบูรณ์พร้อมคนนี้เบ็ดเสร็จทั้งสิ้นในระยะเวลา
ไม่ถึงสี่เดือนดี ซ้ำยังจดทะเบียนสมรสกับเขาเพราะต้องการประชดคน
อีกคนที่ทำหล่อนซ้ำหัวใจ

“ให้ไปเยี่ยมได้ไหม”

“ฮึ”

ยสินทรเปลี่ยนอิริยาบถ หลังจากที่ยืนฟังประตูห้องนอนอยู่นาน
ไม่อยากหายใจร่วมกับผู้หญิงคนนี้อีกต่อไป ดีที่รู้เรื่องได้เร็ว เร็วชนิดที่
คิดว่าต้องเป็นเพราะแต่มนุญเก่าที่ทำให้ไม่ตาบอดนานไปกว่านี้

“ให้ไปเยี่ยมในสถานะอะไร ผมต้องเตรียมห้องแขกไว้รับรอง
ด้วยไหม จะทำอะไรช่วยรักษาหน้าผมบ้าง แคที่ยอมให้เขามากินข้าว
กับคุณที่บ้าน ผมก็พอพระมากแล้วนะ”

เมื่อรับรู้ความเป็นจริงและตั้งสติได้ ยสินทรก็ไม่ปล่อยเวลาให้
ผ่านไป จับอัญชนามาตกลง คาดคั้นว่าลูกในท้องใช้ลูกของเขาแน่ไหม
เพราะตั้งแต่มีสัมพันธ์กันมาก็รับรู้ได้ว่าหญิงสาวไม่ได้เป็นของเขา
คนแรก แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจ ไม่ได้ยึดติดกับพรหมจรรย์ ทว่าเมื่อผลออกมา
เช่นนี้ แถมเจ้าตัวยังตั้งครรรค์หลังแต่งงานได้เพียงหนึ่งเดือน ทั้งที่
เมกเลิฟกันไปคืนเดียว เขาก็อดเคลงใจไม่ได้

อัญชนาเซิดหน้ากล้ำทำทนายว่าให้ตรวจดีเอ็นเอได้เลย เพราะ

ต่อให้จะใช้เขาเป็นเครื่องมือ แต่หล่อนก็ไม่ได้ใจมารถึงขนาดที่จะมีผู้มีสามีมี่พร้อมกันสองคนได้ เลยตกลงทำสัญญากันภายในว่าหากลูกในท้องเกิดมาแล้วเป็นสายเลือดของเขา ยสินทรจะยอมปิดปากเรื่องของหล่อนแลกกับสิทธิ์เลี้ยงดูทายาทของเขาแต่เพียงผู้เดียวพร้อมกับไปหย่า เพื่อให้หล่อนได้กลับไปมีชีวิตรักกับคนรักโดยไม่ต่างพร้อยจะว่าอัญชนาได้ฝ่ายเดียวก็ไม่ได้ เพราะสถานะทางสังคมทั้งตอนนี้และอนาคตของเขาคงไม่ดีแน่ถ้าจะมีคนรู้ว่าชายหนุ่มโดนสวมเขา แต่หากลูกที่จะเกิดมาไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับยสินทร อัญชนายอมให้ฟ้องหย่าด้วยเหตุผลอะไรก็ได้ตามแต่จะเห็นสมควร

“อืม ชาน่าเข้าใจแล้วค่ะ เอาเป็นว่าชาน่าจะเตรียมตัว ส่วน...” มือบางวางทาบบนหน้าท้อง ไม่รู้จะแทนสิ่งมีชีวิตในนี้ว่าอะไร แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร ชายหนุ่มก็พูดตัดบทขึ้นมาทันที

“ไม่ต้องห่วง ในเมื่อคุณมั่นใจขนาดนั้นว่าเด็กเป็นลูกของผม ข้าวของเครื่องใช้ทั้งหมดทั้งมวลที่โน่น ผมจะเป็นคนจัดการเอง ทันทึที่คลอดแล้วผลออกมาว่าอะไรเป็นอะไร คุณบินกลับเมืองไทยได้เลย ไม่ต้องห่วงอะไรทั้งนั้น”

บทสรุปของยักษ์

ก็แค่ผ่านมา...แล้วมันก็ผ่านไป

“ขอบคุณนะคะ แล้วยกโทษ”

อัญชนาไม่รู้ว่าจะมีคำไหนเหมาะสมที่จะพูดกับอดีตสามีหมาดๆ หมาดเหมือนน้ำหมึกในปากกาที่เพิ่งลงชื่อไป ทันทีที่ผลตรวจออก ยสินทรก็ไม่รอช้าที่จะยื่นเอกสารที่เป็นหลักฐานว่าบัดนี้เขาและหล่อน ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันอีกต่อไป ยกเว้นเด็กผู้หญิงวัยไม่กี่วันที่หน้าตา ฉายแววน่ารัก ฉายเค้าเหมือนพ่อแบบหาส่วนเหมือนหล่อนไม่ได้ ก็ดี แล้วละ จะได้ไม่ต้องมีอะไรผูกพันกัน

“ขอให้โชคดี”

คนตัวโตไม่พูดอะไรมากไปกว่านั้น หลังจากส่งซองเอกสารให้อัญชนาก็หันกลับมาอ้อมยचना หรือยาหยี ลูกสาวที่เป็นของเขา ไซ้ ของเขาแต่เพียงผู้เดียวหลังจากมีการลงนามในสัญญาที่มีผลทางกฎหมาย ว่าอัญชนาจะไม่มีสิทธิ์ใดๆ ในตัวเด็กหญิงทั้งสิ้น

ชายหนุ่มจับคนตัวเล็กอ้อมพาดบ่าให้เธอตามที่พยาบาลบอกมา หนูน้อยไม่ยอมลืมตาอีกเลยหลังจากป้อนนมผงที่ทำมาจากนมแพะให้ ต่อมเรียบร้อยหมดหนึ่งออนซ์ เสร็จแล้วก็เดินโยกตัวเป็นจังหวะตาม ทำนองเพลงกล่อมเด็กที่เปิดจากลำโพง หันเงี้ยวดูในกระจกก็เห็น ลูกสาวหลับตาพริ้มแล้ว แต่เขายังไม่วางใจ คิดว่าอ้อมเดินต่ออีกหน่อย

น่าจะนอนหลับได้สนิทกว่านี้

ยสินทรไม่เหลียวมองอีกหนึ่งชีวิตที่รับรู้ดีว่ายังไม่ได้ออกจากห้องไปไหน แต่ก็ไม่ใช่ใจ และเริ่มจะไม่เข้าใจว่าจะยังเหยียบอยู่ในพื้นที่ของเขาทำไม จนได้ยินเสียงถอนหายใจหนักหน่วงสองสามทีเหมือนคนกำลังตัดสินใจ แล้วเสียงค้อนทุ๊กดังขึ้น ไซลิ ก็อยู่ร่วมบ้านกันมาเกือบปี

“ถ้ามีอะไรที่ซาน่าจะช่วยคุณได้ ซาน่ายินดี และขอให้คุณรู้ไว้ว่าต่อไปซาน่าไม่ได้รัก แต่ซาน่าก็รู้สึกดีกับคุณนะคะ”

จากนั้นเสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นแทนที่ ตามด้วยเสียงปิดประตูที่เกิดขึ้นพอดีกับอาการผวาของลูกสาวตัวน้อยที่ปรือตาขึ้นมา รวากับว่าจะมองภาพแม่ผู้ให้กำเนิดเป็นครั้งสุดท้าย แต่ยังไม่ทันได้เห็นอะไร ฝ่ามือใหญ่ของพ่อก็ทาบทลงที่หลัง ลูบเบาๆ จนตาคู่เล็กนั้นหลับลงอีกที่มีรอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของคนไม่รู้ความ แต่ราวกับจะสื่อความหมายว่าปลอดภัยตราบดีที่มีผู้ชายคนนี้อบอุ้ม

“ซู๋ นอนนะครึบยาหยี พ่อรักษาหยีคนเดียวเลย”

จากวันเป็นเดือน จนเกือบปีกว่าที่ยสินทรจะยอมเปิดเผยความจริงให้คนรู้ มารดาของเขาแทบสลบเมื่อเห็นลูกชายอุ้มหลานสาววัยหกเดือนเข้ามาในบ้าน ที่แรกก็ไม่เอะใจ แต่หลังจากรับหลานมาอุ้มแล้วไม่เห็นเงาลูกสะใภ้โผล่เข้ามาจึงถามไถ่

“ซาน่าละยักษ์ หีม ยาหยีของยาน่ารักเขียวลูก ไม่เห็นกันไม่กี่เดือนเอง” ถามเสียงเบาหลังหอมกระหม่อมยชนาดด้วยความคิดถึงโยกตัวเบาๆ เป็นการกล่อมไปในที่เพราะกลัวหลานจะตื่นก่อนนอนเต็มอ้อม

ตอนที่หลานสาวเกิด หล่อนบินไปเยี่ยมตั้งแต่วันแรกที่ลืมตาดูโลก แต่ก็อยู่ได้แค่สามสี่วัน เพราะมีนัดสำคัญกับผู้ใหญ่ที่เลื่อนไม่ได้ ครั้นพอว่างจะไปหาอีกที ลูกชายก็ป่วยเบี่ยงว่างานเยอะ ไม่มีเวลาดูแล

ทั้งๆ ที่ก็ไม่รู้จะต้องมาดูแลอะไรกัน เพราะหล่อนแก่จนเป็นย่าคนแล้ว
เดินทางไปต่างประเทศมาไม่รู้เท่าไร

“คุณแม่ไปนั่งก่อนครับ เดี่ยวค่อยคุยกัน เรื่องยาวนิดหนึ่ง”

ชายหนุ่มยิ้มละมุน และหลังจากมารดาให้ออกเดิน เตรียมพร้อมที่
จะพูดมาอย่างดี รู้ว่าอย่างไรเสียวันนี้ก็ต้องมาถึง แต่ไม่ใช่มาแกล้งกัน
หน้าประตูบ้านที่มีเด็กมารับใช้ มีใครต่อใครอยู่แบบนี้

“อ้อๆ”

คุณยลรดาจับคำทันที เดินตามการจับจูงของลูกชายเข้าห้อง
นั่งเล่น แล้วส่งสายตาให้แม่บ้านที่มาส่งคุณหนูเล็กที่รู้ว่ามิได้ไม่เคย
ได้เห็นเพราะไปเกิดที่เมืองนอกเมืองนาให้ออกไปก่อน

“ว่ามาสิยัยักษ์ ว่ามาเลย”

คนเป็นแม่พูดทันทีที่อยู่กันลำพัง ในอ้อมแขนมีหลานสาวที่โต
กว่าเดิมเยอะมาก อยากให้ตื่นมาเล่นด้วยจะแย แต่จากประสบการณ์
ที่มีลูกสองคนก็รู้ว่าหากเด็กวัยนั้นนอนไม่เต็มตากลายเป็นเรื่องใหญ่
แน่ๆ ออกปากพูดกับลูกชายที่ดูผอมลงอย่างน้อยสามกิโล ไม่ว่าจะ
ตั้งใจลดหรืออะไร แต่หล่อนมั่นใจว่าต้องมีอะไรสักอย่างเกิดขึ้นกับชีวิต
ครอบครัวของยลสินทร

“ผมกับชาน่าหย่ากันได้เท่าอายุยาหยีแล้วครับ”

คุณยลรดานั่งนิ่งไปกว่าห้านาที ไม่แน่ใจว่าฟังผิด เข้าใจพลาด
หรือตกหล่นตรงไหน แต่ทันทีที่ลูกชายวางใบหย่าลงตรงหน้าเป็น
หลักฐานว่าเรื่องที่เพิ่งพูดจบไม่ใช่นิทาน หล่อนก็มั่นใจว่าคือเรื่องจริง

“มันเกิดอะไรขึ้นยัยักษ์ แม่ก็เห็นยังอยู่กันดีๆ อยู่เลย”

“อันที่จริงเรื่องมันเกิดก่อนหน้านั้นนานแล้วครับ แต่ผมรอจน
ทุกอย่างเรียบร้อย ไม่อยากให้คุณรู้อะไร”

“แต่คงไม่ใช่กับแม่ ยัยักษ์จะปิดเรื่องนี้กับแม่ไม่ได้ ไหนยัยักษ์ลอง
เล่าให้แม่ฟังมาสิว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

กิริยาสินทรสุขุม เล่าเรื่องแบบไม่มีอะไรติดค้างในใจ ครบทุกประเด็น ทุกกระบวนการความ ทุกขั้นตอนที่เขาคิด ตัดสินใจแก้ปัญหา วิเคราะห์ผลกระทบแล้วว่าจะไม่เกิดผลเสียกับครอบครัวของเขา ไม่ว่าจะตำแหน่งของพ่อ ธุรกิจของแม่ หรือหน้าที่การงานของเขา

“แม่ไม่อยากจะเชื่อเลย พ่อแม่เขา เราก็รู้จัก ตัวชาน่าเองก็ไม่ได้ดูร้าย ไม่ได้ดูแรงเลย ทำไมกลายเป็นแบบนี้”

คุณยลธาดาทรงในอกนอกอกระงมไปหมด สงสารลูกชาย สงสารหลานจับใจ

“แล้วยักษ์โอเคใช่ไหมลูก”

“โอเคครับ จะว่าไปคุณแม่ก็ทราบที่ผมไม่ได้รักจีจ่าอะไรขนาดนั้น” หน้าหล่อพยักับคล้องกับคำตอบที่มีให้มารดา “คงแค่เฟล แต่ก็ยอมรับว่าเป็นความผิดหวังที่ทำให้เอาผมเสียความมั่นใจเหมือนกัน”

ข้อดีของยลทรอีกอย่างหนึ่งคือยอมรับในความผิดพลาดของตัวเอง แม้มันจะไม่ค่อยเกิดขึ้นกับชีวิตเขาก็ตาม แต่ก็ทำเอาไม่ยอมรับต้นใหม่กับใคร ยิ่งมีyahยี่ตัวเล็กให้ต้องเอาใจใส่ ยิ่งไม่มีเวลาไปอะไรกับผู้หญิงที่ไหน

“โอ้...ยักษ์ แล้วก็ไม่บอกแม่เลย แม่ขอโทษ”

ก็หล่อนเองเห็นดีเห็นงามตอนที่แม่ฝ่ายหญิงมาเลียบบๆ เคียงๆ เสนอคุณสมบัติต่างๆ ของลูกสาว ก็ดูว่าเหมาะสมพอติดกันไปทุกอย่าง จึงเปรยๆ กับยลทรให้ลองพบปะพูดคุย ดูไปกันได้ดี ชนิดที่พอถามว่ามีแว่ได้จัดงานแต่งงานใหม่ เจ้าตัวก็พูดว่าไม่ติดขัดอะไร เพราะชายหนุ่มก็มีกำหนดเวลาคร่าวๆ ในหัวว่าอายุเท่าไรควรทำอะไร ต้องยอมรับว่าหล่อนคิดถึงแต่ความเหมาะสมเหมาะสมควร

“มันไม่ใช่ความผิดของคุณแม่หรอกครับ ผมเองก็ไม่ได้ใช้เวลากับเขามากพอ ถ้าไม่ใจร้อนแต่งงาน อาจจะไม่ต้องเป็นแบบนี้”

ยลทรพูดไป ตาก็มองลูกสาวตัวจิ๋วไป ช่วงเวลาหกเดือนที่ผ่านมา

มาเขาได้สัมผัสกับความรักที่แท้จริง ความรักที่ไม่ได้เกิดจากอะไรที่
เหมาะสมทั้งสิ้น

“แล้วทำไมไม่บอกแม่ เลี้ยงกันมาอย่างไรสองคนพ่อลูกสี่”

ยิ่งพูด หล่อนก็ยิ่งสงสาร มีน้ำล้นลูกชายรูปหล่อถึงซุบไปแบบนี้
คงทำงานหลวง ทั้งลูก หัวป๋นไปหมด

“ไซค์ดีครับ ยานहींเลี้ยงง่ายมากๆ เลยครับคุณแม่ ไม่เคยโยเย
ไม่เคยอแง ตื่นมากินแล้วก็นอน”

เล่าแล้วก็ยิ้ม เพราะราวกับยชนาจะรู้ว่ามีแค่พ่อคนเดียวที่คอย
ดูแล เลยไม่ออกอาการเหมือนเด็กเล็กๆ คนอื่น ซึ่งหากเป็นเช่นนั้น
พูดได้เลยว่าการออกประจำการครั้งนี้ของยสินทรไม่ราบเรียบแน่ๆ

“แล้วยักษ์ไปทำงานอย่างไร ลูกอยู่กับใครกันอี”

“พี่เลี้ยงครับ ยักษ์ได้พี่เลี้ยงของที่ปรึกษาคนเก่าไว้ต่อ สามี่เขา
เป็นโลคัลสตาร์ฟ คนขับรถให้ท่านพูด เลยสบายหน่อย ไม่ลำบาก
เท่าไร”

“ไ้ยักษ์ แม่ว่าจ้างเอายายหึกลับมาเลี้ยงที่นี้ใหม่ ยักษ์จะได้
ทำงานได้เต็มที่ แม่เองก็อยู่ว่างๆ ไม่ได้ทำอะไร เสาร์-อาทิตย์ไหนว่าง
ก็บินกลับมาหาลูกก็ได้ แปปเดียวเอง”

ไซ้ มารดาเขาไม่มีงานประจำจริงจัง เพราะธุรกิจรับทำความสะอาด
สะอาดที่ได้สัมปทานจากทั้งหน่วยงานราชการ ห้างสรรพสินค้า รวมไปถึง
จนถึงแม่บ้านตามบ้านนั้น น้องสาวเขาเข้าไปดูแลเรียบร้อย คุณแม่ก็
เลยเป็นคุณนายสวยๆ ไปช้หน่วยงานสมาคมแม่บ้านทหารฯ ตามแล้วแต่
ว่าคุณพ่อจะไปประจำที่ใด

“อย่าเลยครับ แม่เขาทิ้งไปคนแล้ว อย่าให้ยานहींโตมาด้วยความ
รู้สึกว่าคุณก็เอามาทิ้งไว้กับย่าอีก ถึงแม้ว่าทั้งพ่อ ทั้งย่าจะรักเขาก็ตาม”

แม้ว่าสิ่งที่มารดาเสนอจะเป็นทางออกที่ดี ยชนาจะมีคุณย่าคอย
ดูแลในสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม แถมยังมีคุณปู่ และคุณย่า แม่บ้าน

คอยวิ่งตามเอาใจ แต่เขาก็ไม่ยอมให้ลูกห่างตัว ลำบากหน่อย แต่ได้อยู่ด้วยกันทุกวัน ได้กอดได้หอมตีกว้าเป็นไหนๆ นี่แค่มารดาพูดขึ้นมา เขาก็เจ็บร้าวในใจแล้วที่จะไม่ได้เห็นหน้าลูก

“เอาเป็นว่าช่วงไหนคุณแม่ว่างๆ บินไปช่วยผมเลี้ยงยาหยีดีกว่าครับ ถึงจะลำบากหน่อย แต่ผมก็ตั้งใจที่จะเลี้ยงยาหยีเอง เขาอาจจะเป็นความผิดพลาดของชาน่า แต่ยาหยีไม่ใช่ความผิดพลาดของผม”

ก็ในเมื่อมารดารู้เรื่องทั้งหมดแล้ว ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องบอกปิดไม่ให้ไปหาเหมือนที่ผ่านมา

“จะพ่อกุณ” คุณยลรดาอดไม่ได้ที่จะค้อนลูกชาย รู้หรือกว่ายลสินทรดูแลตัวเองและคิดทุกอย่างแล้วเป็นอย่างดี “แม่ละเชื้อยักษ์จริงๆ ตัวเองก็ไม่มีประสบการณ์เลี้ยงเด็กที่ไหน ยังจะกล้า”

ได้ยินแบบนี้ยลสินทรก็ขำนิดๆ แต่ทำให้หน้าหล่น่าดูขึ้นมาเยอะเข้าตัวเองแบบไม่คิดอะไร โดยไม่ได้รู้เลยว่าประโยคที่เพิ่งพูดไปนั้น จะเกิดขึ้นกับตัวเองในอนาคต

“ก็ฝึกไว้ก่อนสิครับ เผื่อยาหยีอยากมีแม่ จะได้เอาวิชาไปเต้าะเด็กมาเลี้ยงลูกให้”

หนึ่งปีก่อนหน้านี้

“ก็ดีเลยสิครับแบบนี้”

ณชลบอทยลสินทรที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม หลังจากไปออกรอบตีกอล์ฟกันมาตั้งแต่หกโมงเช้า แยกย้ายกับคนอื่นๆ ในก๊วน สองหนุ่มก็ตกลงกันว่าจะเข้ามากินอาหารที่เวส ไฮเทิล

“อิม ก็หวังแต่ว่ายาหยีจะปรับตัวได้นะ”

“คงไม่ยากมั้งครับ สามขวบเอง”

ณชลส่ายหัวใส่มือถือขณะพูดถึงลูกสาวของเพื่อนรุ่นพี่ แล้วยื่นอุปกรณ์สื่อสารไปให้พนักงานของโรงแรมเพื่อฝากชาร์จแบตเตอรี่

เมื่อก็เขาเห็นชื่อของลูกศิษย์ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับเนตราปรากฏอยู่บนหน้าจอแอลอีดีที่มีไว้ทั่วโรงแรมเพื่อแจ้งว่าอีเวนต์ไหนจัดอยู่ห้องใด และงานที่ปรากฏอยู่พร้อมด้วยชื่อปณิธานนั้นเป็นงานหมั้น เขาเลยอดสงสัยไม่ได้ว่าทำไมเพื่อนที่สนิทกันของปณิธานอย่างเนตราถึงไม่ปรากฏในงาน แต่ยังพูดกันไม่ทันรู้เรื่อง แบตเตอร์รี่โทรศัพท์ก็หมดไปเสียก่อน

“ก็ใช่ชะ แต่พี่ก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี”

ยสินทรยกแก้วเบียร์พรายฟองขึ้นจิบพลางนึกถึงบุตรสาวคนเดียว ยชนาหรือยาหยี เด็กน้อยวัยสามขวบที่เขาเลี้ยงเองตั้งแต่แรกเกิดโดยไม่มีเงาของภรรยาที่ให้กำเนิด เพราะตั้งท่าจะเลิกกับเขาตั้งแต่ลูกยังไม่พ้นตัว พอคลอดลูกได้ หล่อนก็ไปไม่กลับ เรียกว่าเก็บของรอกันไว้เลยทีเดียวนะ

“ผมว่าพี่คิดมากไป ยังไงกลับมาอยู่เมืองไทยก็ดีกว่าอยู่แล้ว มีคุณย่าคุณปู่ช่วยดูแลนะครับ”

“พี่ก็คิดแบบนั้นแหละซล พี่ถึงตัดสินใจแบบนี้ แล้วเมื่อก็โทรหาใคร พูดกันจบแล้วหรือ” เพราะทั้งเห็นทั้งได้ยิน เขาจึงเอ่ยปากถาม

“ยายนุ่มไงครับ พี่ยกษ์จำได้ไหม”

ณชลตาเป็นประกายเมื่อพูดถึงหลานสาวขึ้นมา ถ้าเขาจำไม่ผิด ยสินทรน่าจะได้เจอกับเนตราในช่วงสองปีที่หลานสาวกลับมาอยู่เมืองไทยแล้ว และก่อนที่ชายหนุ่มวัยเฉียดสี่สิบจะออกโพสประจำการที่ต่างประเทศครั้งแรก

“วางๆ น่าจะรีบจบแล้วไหม”

“ครับ เพิ่งจบ เกียรตินิยมเหรียญทอง”

อีกครั้ง ไม่สิ ทุกครั้งที่เขาเอ่ยถึงเนตรา ณชลจะพูดด้วยความภูมิใจไปเสียทุกครา จนยสินทรเอะใจ เพราะสิ่งที่สะท้อนออกมาทางแววตานั้นมันไม่ใช่ความเอ็นดูแบบลูกหลาน แต่นักการทูตรูปหล่อก็

พยายามขัดความรู้สึกนี้ออกไป

“แล้วไง หลานชลจะแวะมาหรือ”

เขานึกหน้าอีกฝ่ายไม่ออก จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าชื่อสกุลอะไร เพราะหลายปีเต็มที แต่ถามตามมารยาท อย่างไรก็ตามเสียจากนี้อาจจะได้เจอกันอีกบ่อยๆ

“เปล่าครับ ผมแค่เห็นว่ามึงงานหมั้นเพื่อนเขา เลยสงสัยว่าไม่มาร่วมงานหรือยังงัย”

“อ้อ นึกว่าจะแวะมาทานข้าวด้วยกัน จะได้ให้เด็กเสิร์ฟเขามาเพิ่มที่ให้”

ยสินทรเปรย เขาพอนึกหน้าเนตรา หลานสาวสุดสวาทของท่านกฤตออก เคยเห็นผ่านๆ หลายหนในช่วงหลายปีมานี้ แต่ไม่ทันได้เจรจาคุ้นเคยกัน ทั้งๆ ที่ชายหนุ่มก็สนิทกับคุณตาคุณยายของผู้หญิงคนนั้น

“ไม่หรือครับ เขาอยู่บ้านเพื่อนเขา แล้วนี่เดี๋ยววันนี้พี่ทำอะไรต่อครับ ว่างใหม่ แวะไปทานข้าวที่บ้านสิ”

คนอ่อนวัยกว่าเอ่ยปากชวนรุ่นพี่ เมื่อก่อนยสินทรก็ไปร่วมรับประทานอาหารที่บ้านเขาบ่อยครั้ง เรียกว่าเป็นศิษย์รักของพ่อเขาเลยก็ว่าได้

“อาจารย์กฤตอยู่หรือ ไม่ได้บอกท่านไว้ก่อนจะโดนดูใหม่เนี่ย”

คนหล่อพูดซ้ำๆ ก่อนโยนถั่วลิสงคั่วเกลือเข้าปากแก้มกับเครื่องดื่ม ทำที่เป็นกันเองสบายๆ แต่ยังคงมีมาด สมแล้วที่เป็นนักการทูตโพรไฟล์ดีที่มีแต่คนบอกว่าเขาจะได้ดำรงตำแหน่งใหญ่โตต่อไป เพราะสายอาชีพนี้แค่งง แค่อฉลาดไม่ได้หมายความว่าประสบความสำเร็จ แต่ต้องมีบุคลิกเหมาะสม ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างที่ก่อบรรจุขึ้นมาเป็นตัวตนของยสินทร เรียกว่าเกินความต้องการ จะพร่องไปบางก็คงเรื่องชีวิตคู่ที่ไม่น่าเชื่อว่า จะพังทลายชนิดมองหน้ากันไม่ติด

“ไม่ดูหรือครับ เพราะไม่อยู่ไปเชียงใหม่กับคุณแม่แต่เช้า ทริปทำบุญประจำปีนะคะ ไม่งั้นก็ไม่ไปไหนแล้ว แทบจะไม่เดินทางเลยด้วยซ้ำ”

เมื่อได้รับคำตอบแบบนั้น ยสินทรก็พยักหน้า เกรงใจผู้ใหญ่ที่กล่าวถึง เพราะแม้ว่าจะคุ้นเคยกัน แต่ก็ทราบดีว่าท่านกฤตไม่รับแขกที่ไม่ได้นัดหมาย

“อ้อ งั้นเดี๋ยวบายๆ พี่ลองโทร. ถามที่บ้านก่อนว่ายาหียไอเคใหม่ ถ้าไม่แงง เดี่ยวพี่ไปทานด้วย”

วันนี้เขาฝากลูกไว้กับมารดา เพื่อที่จะได้ไปตีกอล์ฟกับณชล ซึ่งบุพการีของเขาก็ไม่ได้ติดต่อเลยแม้แต่บ่อย เพราะกำลังหลงหลานที่สุด นี่ถ้าไม่ติดงานราชการ งานสมาคม คงได้เล่นกับหลานทั้งวันทั้งคืน

“ได้ครับพี่ ไม่ซีเรียส ถ้าไม่สะดวกก็ไว้นัดกันวันอื่น รอคุณพ่อคุณแม่กลับมาก่อนก็ได้”

ณชลพยักหน้ารับ ยกเครื่องดื่มของตนขึ้นจิบบ้าง น้อยคนนักที่เขาจะผ่อนคลายด้วยได้แบบนี้ เพราะหน้าที่การงานที่ค้ำคอ ทั้งเพราะช่วงเวลาที่เขา รอคอยก็ใกล้เข้ามาทุกที ณชลเลยอยากวางตัวให้ผู้หลักผู้ใหญ่เห็นว่าเขาเป็นคนที่ฝากชีวิตคนสำคัญไว้ได้

“อืม แล้วตัวเรานะอายุเท่าไรแล้ว เข้าไปแล้ว ไม่คิดจะแต่งงาน แต่งการหรือไง คบใครอยู่หรือเปล่า”

คราวนี้ณชลถอนใจ พุดเรื่องนี้ที่ไรเขาก็เหมือนน้ำท่วมปาก ไม่รู้จะพูดยังไง ไม่ใช่หอมพะนำ แต่...

“ยังครับ”

“อะไรกัน ทั้งหล่อ ทั้งสุขภาพแบบนี้ จะไม่มีใครเลยหรือไงชด ไม่เลือกเองหรือเปล่า”

ยสินทรกระดกเครื่องดื่มจมนมหมดแก้วคราวนี้ ก่อนที่จะสั่งมาเพิ่ม

อีกหนึ่งขวดีใหญ่เพื่อแบ่งกับเพื่อนรุ่นน้องคนนี้

“บางทีคนที่ผมเลือกอาจจะไม่เหมาะสม”

ใจเขากระหวัดไปถึงเนตราทันทีที่ใครก็ตามถามเรื่องคนของหัวใจ ในสถานการณ์นี้คนที่ไม่เหมาะสมอาจจะเป็นเขา ลูกกำพร้าที่ตายายหล่อนเลี้ยงไว้ แม้สมบัติพิสดานมรดกเดิมจะมี ตำแหน่งทางวิชาการก็กำลังเติบโต แต่คนอื่นจะมองอย่างไรในเมื่อหล่อนอยู่ในสถานะหลานสาวมาโดยตลอด ทั้งท่านกฤต ทั้งคุณหญิงนิลเนตรจะมองเขาอย่างไร

ส่วนยลिनทรกลับตีความไปอีกทาง นึกว่าคนที่ณชลหมายปองคงไม่สมศักดิ์ศรีเจ้าตัว

“หิ ความเหมาะสมหรือ คุณีสิ เหมาะกันทุกอย่างแล้วเป็นไง พังไม่เป็นท่า พี่ว่าเอาหัวใจตัวเองเป็นหลักเถอะ”

คนเด็กกว่าอ้าปากจะอธิบายต่อ ทว่าพนักงานของทางโรงแรมเอาโทรศัพท์ที่เขาฝากซาร์จไว้มายื่นให้พอดี

“ท่านครับ” พนักงานโค้งพร้อมส่งอุปกรณ์สื่อสารในมือให้ เรียกลูกค้าทุกคนอย่างให้เกียรติสมมาตรฐานของทางโรงแรม “มีสายเข้ามาครับ”

“ขอบใจ” ณชลเอ่ยพลางขมวดคิ้วแล้วรับโทรศัพท์มา รีบกดรับสายทันทีเมื่อเห็นว่าหน้าจอปรากฏชื่อใคร

“ครับนุ้ม ว่ายังไง”

“เอ่อ...อาจารย์คะ ไม่ใช่ นุ้มคะ นีจิริสา อาจารย์อยู่ที่เวส ไฮเทิล ใช่ไหมคะ รบกวนรับมาที่ล็อบบี้ด่วนเลยคะ”

บทนำของนุ้ม

เมื่อรักผ่านเข้ามา

หนึ่งปีก่อน

“ปีนรักนุ้มนะครับ”

นัยน์ตาพราวระยับจับจ้องหน้าสวยจัดของคนที่นั่งนอนอยู่เบื้องล่างเขาตอนนี้ พยายามข่มใจไม่ให้กระแทกตัวตนเข้าไปตามใจอยาก ทั้งๆ ที่ไม่อยากจะรออะไรอีกต่อไป ปณิธานให้เวลาแก่ผู้หญิงคนนี้นั้นนานเกินไป นานถึงสี่ปีในการเที่ยวไล่เที่ยวชื่อมาตั้งแต่ปีหนึ่ง จนวันนี้ที่เขาพาดวามหาวิทย์มาเที่ยวต่างจังหวัดกันสองต่อสองได้ ใช้แผนการสารพัดจนในที่สุดเนตราก็มานอนระทดระทวยเกือบเปลือยเปล่า แสบไม่เหลืออะไรปกปิดร่างกายอยู่ตอนนี้

“อืม...ปีน...ยะ...ยะ...อย่าคะ”

ส่วนหญิงสาวก็ได้แต่สะบัดหน้าหมายจะขับไล่ความเสียวชานที่รุ่มเร็ว เกิดมาไม่เคยมีใครได้ถึงเนื้อสัมผัสตัวขนาดนี้ แต่ที่ยอมเพราะผู้ชายตรงหน้าคือคนที่หล่อนมอบความรักให้ ยอมเปิดใจคบหาเป็นแฟนหลังจากที่ปณิธานตามจีบตั้งแต่ปีหนึ่ง จนวันนี้ที่หล่อนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี มีแผนการที่จะทำงานทำการ มีคำสัญญาจากคนที่หล่อนกำลังยกมือโอบรอบคอ เรียนจบ...เข้าทำงาน...แล้วจะได้แต่งงานกัน

“ให้ปิ่นเถอะนะ ปิ่นรักนุ่ม นุ่มไม่รักปิ่นหรือไงครับ”

ชายหนุ่มซุกใช้เนื้ออกยาสาว สาวสวยๆ ซิงๆ มันให้ความรู้สึกดีแบบนี้ จนตอนนี้ปิ่นธานไม่เสียเวลาที่ต้องเสียไป แม้ช่วงที่ผ่านมาจะรำคาญไม่น้อยกับการถือตัวหวงตัวของหล่อน

“รักนุ่มจริงๆ ไซ้ใหม่คะ”

“ไซ้สิครับ ที่รักของผม”

อ้อย ตอนนี้ให้พูดอะไรเขาก็พูดหมด ให้สัญญาอะไรเขาก็รับปากหมด ขอแค่ได้อัดตัวตนเข้าไปให้สนใจอยาก ไม่เคยอยากผิดใครมากเท่านี้มาก่อน แก่นกายแข็งจนแทบระเบิดอยู่แล้ว ในขณะที่นิ้วเรียวย่อยกระตุ่นจุดกระสันตามสัญชาตญาณที่ฝังในจิตได้สำนึกของทุกคน แม้แต่คนที่ปิ่นสาวบริสุทธิ์อย่างเนตรา

เพียงแค่แต่ก็รู้ว่าหล่อนไม่ประสาอะไร แต่ความสด ความตื่นเต้นกับของใหม่ และที่สำคัญความสวยของเนตราที่ปิ่นธานกล้าพูดเลยว่าไม่เคยเห็นใครจับตาจับใจขนาดนี้ ทำให้เขายังต้องการหล่อนยิ่งได้เห็นหมดจดทั้งเนื้อทั้งตัวแบบนี้ พูดเลยว่าเสียอย่างเขามีอไม้ยังสั้น เพราะชาวผ่องนำลูกไปตั้งแต่หัวจดเท้า และเขาก็ไม่รอคำตอบใดๆ นิ้วเรียวยที่แทรกเข้าไปตอนเนตราเปลอสัมผัสได้ถึงความบีบรัดที่ทวีความรุนแรงพอกับความนุ่มขึ้น จึงตัดสินใจถอนนิ้วออกมา จับขาหล่อนให้อ้ากว้าง แทรกตัวเข้าตรงกลาง แค่สัมผัสหน้าทางเข้า ชายหนุ่มก็แทบระเบิดด้วยความตื่นเต้นและเร้าใจ เกิดมาไม่เคยมีใครทำให้ชนลูกขนาดนี้

“ให้ปิ่นนะนุ่ม”

“หะ...หะ...ให้อะไรคะ อ้อ ปิ่นอย่า...”

“ตัวนุ่มไง ผมรักนุ่ม นะครับคนดี”

ชายหนุ่มก่อกมลคนใต้ร่างที่อ่อนระทวย นอนหน้าแดงกำ ตาปริบหรือสนใจปิ่นธานเป็นที่สุด ผลของการรอคอยมันหอมหวานแบบนี้เอง

ส่วนเนตรายังมีเนียง โคนมอมเมาทั้งเหล่า ทั้งสัมผัสสวาทหวมที่ไม่เคยพานพบ ยิ่งพูด เขาก็ยิ่งรุกจนร่างกายบิดเร้าตามแรงเร้าที่เขา มอบให้ ถามว่าผืนใจใหม่...ก็ไม่ ถามว่าเต็มใจใหม่...ก็ไม่เชิง เพราะยังไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจ และในเสี้ยววินาทีที่หล่อนยังคิด ปณิธานก็แทรกตัวตลบลงเต็มที แม้จะรับรู้ได้ว่ามีปรากฏการณ์ แต่เขาก็ตกลงเต็มแรง ใช้มือหนาซึ่งเอาจริงไม่ให้หล่อนดิ้น แต่ยังมีแกลใจพรมจูบทั่วหน้าสวย ใช้มืออีกข้างลูบผมหงอกที่ล้อมกรอบหน้า สัมผัสที่ได้รับตอนนี้นำปณิธานพูดได้คำเดียวว่าคุ้มค่าสมการรอคอย

ตลอดสี่ปีที่ผ่านมาคนอาจจะคิดไปต่างๆ นานาว่าเขากับเนตรา น่าจะมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกันไปแล้ว ยิ่งช่วงปีหลังๆ ที่ดาวมหาวิทยาลัย ยอมรับรัก ใช้สถานะแฟนอย่างจริงจัง เพื่อนผู้ชายของเขายังแซวอยู่บ่อยๆ แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าสิ่งที่ปณิธานได้จากเนตรามีเพียงการจับมือและหอมแก้มบ้างบางโอกาส เรียกว่ารู้ไปถึงไหนก็หายไปถึงนั้นนั่นละ

“ผมรักนุมนะ เตียวไม่เจ็บแล้ว”

“แต่...อ้อ ปีน...”

หญิงสาวบิดตัวหนีสิ่งแปลกปลอม เจ็บแทบจะขาดใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่พยายามปล่อยตัวตามสบายอย่างที่คนรักบอก ปล่อยให้เขาเอาแต่ใจ ยอมรับว่ามีความสุขสมแทรกผ่านในอณูความรู้สึก จนเสียงกรีดร้องและเสียงคำรามชานดังก้องในห้องพักหรรษา ก่อนที่ปณิธานจะทิ้งร่างซ้อนกอดกายหญิงสาว พรมจูบทั่วหลัง เลยมาจจนถึงเสี้ยวหน้าสวย ซีนใจ สมใจ พอใจ

แต่อีกคนดูท่าจะเสียใจจนปณิธานขมวดคิ้ว เป็นของเขามันแยตรงไหน รูปหล่อมีดีกรีเดือนคณะกัณฑ์ จะแพ้กัแต่เดือนมหาวิทยาลัย จากคณะแพทยศาสตร์ แต่ดีกรีความรวย ความมีชื่อเสียงของเขานำโด่งมาแต่ไหนแต่ไร ลูกชายเศรษฐีใหม่ที่แม่เป็นผู้ดีเก่า มีแต่คนเข้าหาอยากคบค้าสมาคม

“เป็นอะไร นุ่มร้องทำไมครับ”

“กะ...ก็นุ่มไม่คิดว่าจะเป็นแบบนี้”

มือบางกระชับผ้าห่มให้ปิดบังเนื้อตัวที่เปลือยเปลือย สูดน้ำมูกเข้าเต็มแรง เพราะยังตั้งตัวไม่ถูกกับสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้น ครั้งแรกกับคนรัก คนแรกมันควรจะตรงตรง มีเรื่องราวให้จดจำ ไม่ใช่เกิดขึ้นบนโซฟาในคอนโดหรูหรามาพักค้างกันครั้งแรกแบบนี้

“นุ่มเสียใจแบบนี้ ผมเสียใจนะครับ ผมรักนุ่ม นุ่มไม่เชื่อหรือไง”

“แต่...มันไวไปอะ นุ่ม...”

หญิงสาวยังพูดไม่ทันจบ ปณิธานก็สวนขึ้นมาให้ โดยไม่คิดจะฟังอะไรจากเนตราทั้งสิ้น

“ไฉนครับ ผมจับนุ่มมาตั้งแต่ปีหนึ่งนะ เป็นแฟนกันมาอีกเกือบปี หรือนุ่มไม่รักผมแบบที่ผมรักนุ่ม”

ถ้าเป็นคนอื่นคงพร้อมขึ้นเตียงกับเขาตั้งแต่สัปดาห์แรกที่คบกัน แถมความเข้าใจที่ได้รับน่าจะทะยานสูงกวานี้ แต่นี่ปณิธานต้องเสียเวลาไปถึงสี่ปีเต็มๆ ให้แก่ความไร้ประสบการณ์ของสาวสวยในอ้อมแขน ต้องแอบกิน แอบชิมผู้หญิงคนอื่นในที่ลับ โดยที่แฟนตัวจริงไม่เคยสนใจด้วยซ้ำ แต่เอาเถอะ ปฏิเสธไม่ได้หรอกว่าเนตราสวยล้ำเหนือกว่าผู้หญิงทั้งหมด และไฉ่ความไร้ประสบการณ์ที่เขาเพิ่งนึกถึงก็ไม่ได้กระทบอะไร เพราะเขาอยากเป็นผู้กระทำกับหล่อนทั้งหมด

“ไม่ใช่แบบนี้แหละคะ” หล่อนเอี้ยวหน้าตอบ กลัวเขาจะเสียใจ ถ้าไม่รัก เนตราจะรักรักปณิธานทำไม

“ถ้าไม่ใช่ นุ่มก็อย่าเสียใจ แล้วให้ผมรักนุ่มอีกทีนะครับคนดี”

เพราะความสดใหม่และหอมหวานทำเอาปณิธานตื่นตัวขึ้นมาอีกที อยากรจะฝังตัวกระแทกเนตราอย่างใจ ไม่อยากเสียเวลาแม้แต่ว่าจะไปหยิบเครื่องป้องกันที่เตรียมมา เพราะตึงใจสัมผัสที่ไม่เคยได้รับที่เหนียวที่เมื่อครู่ก็เพราะมันใจว่าหญิงสาวไม่เคยผ่านมือใคร รู้ได้ตั้งแต่จูบ

ที่แสนจะอะจะไม่ได้ความ แต่ก็ไม่ใช่ใจ ของแบบนี้เดี๋ยวก็สอน เดี่ยวก็ฝึกกันได้ ถ้ายังคบกันได้ยาวๆ คิดได้แค่นั้นปณิธานก็ตัวร่างที่เขากก กอดไว้ขึ้นในแขน ก่อนจะเดินดุ่มๆ เข้าห้องนอนของเขาที่ยกให้หล่อนนอน ต้องใช้เวลาที่เหลือให้คุ้มก่อนที่จะกลับกรุงเทพฯ ซึ่งไม่รู้ว่าจะตะล่อมเนตรมากำคังคืนได้แบบนี้อีกเมื่อไร ไม่รู้ด้วยว่าเขาจะยังอยู่แบบไร้พันธะแบบนี้ได้นานแค่ไหน

“ว้าย! ปีนจะทำอะไรคะ”

ด้วยความกลัวจะตกลงมาแขนเรียวจึงตัวครอบคอชายหนุ่มที่เดินเป็นสี่เปลือยไม่สนใจอะไร ไม่สนใจแม้กระทั่งว่าหล่อนก็ไม่มีอะไรปกปิดร่างกาย

“ป็น นุ่มโป๊”

“ไม่เป็นไรน่าที่รัก ผมก็โป๊เหมือนนุ่ม มามะ มาให้ผมรักนุ่ม ตีกว่า เดี่ยวจะไม่ได้เจอกันเป็นเดือน ผมต้องคิดถึงนุ่มแน่ๆ”

ชายหนุ่มพอนเห็นเนื้อขาวเนียนแน่น ของสดใหม่มันแบบนี้นี้หอมหวานเช่นนี้ ไม่เสียแรงที่เขาเที่ยวไล่เที่ยวซื้อเอาใจอยู่เป็นปีๆ

“แต่...นุ่มว่า...” ส่วนคนที่เพิ่งผ่านประสบการณ์ครั้งแรกมาหมาดๆ ถ้ามด้วยความตกใจ หล่อนยังทำใจไม่ได้ด้วยซ้ำกับเรื่องที่เกิดขึ้น แม้จะพยายามปลอบตัวเองว่าเป็นเรื่องปกติของคนที่รักกัน และตัวเองก็โตจนเรียนจบแล้ว แต่ความรู้สึกบางอย่างก็กวนอยู่ในหัวใจ จึงทำให้หล่อนไม่ยอมโอนอ่อนผ่อนตามคนที่คร่อมร่างอยู่

“นะครบนุ่มคนดี นุ่มจะกลัวอะไร ยังไงเราก็ต่างงานกันนะครับ”

“คุณยาย นุ่มขอตัวนะคะ เรื่องด่วนค่ะ”

ทันทีที่เนตรเห็นว่าหน้าจอบราภฏชื่อใคร หล่อนรีบเอ่ยปากขอตัวจากผู้ปกครอง ลืมกิจกรรมายาทที่เคยได้รับการอบรมไปหมด อันที่จริงไม่ได้ฟังด้วยซ้ำว่าคุณยายกำลังพูดเรื่องอะไร เพราะคนที่โทร.

มานั้นคือคนที่หายไปเป็นสัปดาห์ พันสายตาคุณหญิงนิลเนตร หล่อน
ก็รีบคว้าโทรศัพท์ กรอกเสียงลงตามสาย ในขณะที่ซาเรียวิกก้าวขึ้น
บ้าน มีเป้าหมายอยู่ที่ห้องนอนของตัวเอง หากเป็นการพูดคุยกันตาม
ปกติเนตราก็คงไปนั่งคุยในห้องนั่งเล่นด้านล่าง แต่เมื่อเรื่องที่จะพูดกัน
ต่อไปนี้เป็นเรื่องที่จะต้องจะยังเป็นความลับอยู่จึงต้องมาคุยในที่รโหฐาน

“ปิ่น หายไปไหนมา เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

ทางนั้นเงียบไปอึดใจ แต่ก็ตอบกลับมาให้หญิงสาวที่ไม่ได้ยิน
เสียงคนรักหลายวันยิ้มออก หล่อนเปิดประตูห้องและกดล็อกเพื่อความ
ปลอดภัยทันที หลังจากเกิดเหตุการณ์แสนหวานที่พัทยาเมื่อเกือบเดือน
ก่อน จากนั้นอีกไม่กี่วันปณิธานก็เดินทางไปต่างประเทศกับมารดาของ
เขาตามที่เคยบอกหล่อนไว้ ช่วงสองสามสัปดาห์แรกก็ติดต่อมาวันละ
ครั้งสองครั้งสม่ำเสมอ จนเมื่อต้นสัปดาห์ก่อนที่อยู่ดีๆ ก็ไม่อาจติดต่อ
ได้ ไม่ว่าจะช่องทางใด

“ก็ไม่ได้ไปไหน โทร. หาผมมีอะไรหรือเปล่า”

คราวนี้เนตรราชมวดคิ้ว มันก็เป็นเรื่องปกติไม่ใช่หะรอที่จะโทร.
หากัน โดยเฉพาะเมื่ออีกคนหายเงียบไปแบบนี้ แต่ความรู้สึกดีใจที่
ติดต่อปณิธานได้ผสมกับความสงสัยเลยทำให้เนตราไม่ได้สังเกตว่า
สรรพนามที่ชายหนุ่มใช้แทนตัวนั้นผิดหูไปมาก

“ก็หนุ่มเห็นปิ่นเงียบไปเลยเลยเป็นห่วง ตกลงสบายดีใช่ไหมคะ
หายไปเที่ยวไหนมา ไม่เห็นส่งรูปให้หนุ่มดูบ้างเลย”

“อืม ผมสบายดี ตกลงไม่มีเรื่องด่วนอะไรใช่ไหม ถ้าจั้นเดียว
ค่อยว่ากันนะ”

ปณิธานทำท่าเหมือนจะตัดบท พอดีกับที่เนตราได้ยินเสียงแทรก
เข้ามา แต่ไม่แน่ใจว่าเสียงอะไรเลยรีบพูดออกไปเพราะความอึดอัดที่
สูงมในอกมาหลายวัน

“ปิ่น เดียวค่ะ หนุ่มมีเรื่องจะบอก”

ทั้งตื่นเต้น ทั้งไม่รู้ว่าจะอย่างไร แต่เนตราก็เชื่อว่าความรักระหว่างคนสองคนจะทำให้ผ่านเรื่องนี้ไปได้ อย่างไรก็ตามเสียก็รำเรียนจนจบแล้วทั้งคู่ และมีหน้าที่อาชีพการงานรองรับ แม้ว่าน่าจะโดนคุณยายดู แต่ก็เชื่อว่าท่านจะเข้าใจ

“รีบๆ ว่ามา ผมติดธุระอยู่”

“ประจำเดือนนุ่มไม่มา นุ่มว่านุ่มอาจจะท้องแหละค่ะ”

เนตรากำโทรศัพท์แน่น แต่หน้าฉายยิ้ม หวังว่าชายหนุ่มจะส่งเสียงดีใจ ก็เจ้าตัวนั้นละที่พูดขยี้มมาตลอดว่าหากเรียนจบจะได้แต่งงานกัน แต่กลับกลายเป็นว่าปณิธานเจียบไปนานกว่าเดิม และพูดประโยคที่หล่อนไม่คาดคิดเลยว่าจะได้ยินจากผู้ชายที่บอกรักกันมาหลายปีแบบนี้

“นี่ไม่ได้ซื้อยากินหรือไง ทำไมไม่รู้จักป้องกันตัวเอง!”

เหมือนโดนไม้หน้าสามฟาดน่วมไปทั้งตัว ก็เขาไม่ใช่เธอที่ไม่ป้องกัน แล้วทำไมตอนนี้มาโยนความผิดให้กันแบบนี้

“ไปตรวจเลยนะ! ตรวจให้รู้เรื่อง เอาไปตรวจจากรงพยาบาลมาด้วย แล้วก็ไม่ต้องโทษ. มา เดี่ยวผมกลับไปเอาทิชชูหน้าว่ากัน!”

พูดจบปณิธานก็วางสายทันที และไม่ว่าเนตราก็เพียรโทษ. กลับไปหาที่ร้อยก็พันครั้งก็ติดต่อคนทางโน้นไม่ได้อีก จนผ่านไปไม่รู้กี่วันจากที่แสร้งทำเป็นสบายดีก็ผีนตอไปไม่ไหว เป็นลมล้มป่วนกลางบ้าน ขณะเดินลงมารับประทานอาหารเข้าคนเดียว เนื่องจากคุณตาคุณยายไปสนามบินเพื่อขึ้นเครื่องไปทำบุญที่เชียงใหม่ ส่วนหน้าชายก็ออกไปตีกอล์ฟ นูล่า สาวใช้ของบ้านเลยตัดสินใจโทร. หาจิรสา เพื่อนสนิทของคุณหนู ทำเอาเพื่อนรักนางเอกที่เพิ่งได้ยืมข่าวดีของบางคนทีเดียวไปไกล แต่น่าจะเป็นข่าวร้ายของเพื่อนคนนี้รับรู๊ดมาหา เพราะคิดว่าที่เนตราล้มพับไปเนื่องจากทราบเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงเช้าวันนี้

“นุ่ม ไหวไหม เราเป็นห่วงตัวนะ”

จิรสาที่นั่งบนเตียงของเพื่อนพลางทาบมือไปบนหน้าผากใสเพื่อ
วัดอุณหภูมิของเนตรา เมื่อไม่สัมผัสกับความผิดปกติก็ยังพอคลายใจ แต่
ไม่สบายใจ หายใจไม่ทั่วท้องเลยแม้แต่น้อย

“อ้อ! ไหว นุ่มแค่พักผ่อนน้อยนะ รอโทรศัพท์ป็นด้วยแหละ เลย
หลับๆ ตื่นๆ”

พอได้ยืนแบบนั้นจิรสาก็ขมวดคิ้วทันที พุดแบบนี้แสดงว่าหญิง
สาวคนสวยยังไม่ทราบเรื่องอะไร ก็ยิ่งสงสัยมากขึ้นไปอีก แต่ไม่รู้จะ
เปิดปากพูดอย่างไร จะว่าไปมันก็เป็นเรื่องส่วนตัวของคนสองคน แต่
ยังไม่ทันได้คิดอ่านอะไร คนสวยที่แม้จะป่วยแต่ก็ยังคงความงามชัดเจน
ขนาดหล่อนที่ร่างกายแข็งแรงดียังแพ้หลุดหลุยก็เปิดปากพูด

“แต่แจนมาทีดี นุ่มมีเรื่องอยากปรึกษาแล้วก็ขอความช่วยเหลือ
แจนว่า...” เนตราหยุดคำพูดเรียกความมั่นใจ เหยงหน้ามองเพื่อนสนิท
ที่เรียนกันมาตั้งแต่โรงเรียนนานาชาติ ครั้นย้ายกลับมาเมืองไทยก็
กอดคอกันสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน เป็นเพื่อนกันมาร่วมแปดปี
ตาหวานมองหน้าเพื่อนก่อนจะตัดสินใจพูด ในชีวิตนี้นอกจากคนใน
ครอบครัวก็คงมีจิรสานี้ละที่หล่อนรู้สึกว่ามีปากชีวิตไว้ได้ด้วยดี “...เราควร
ทำไงดี คือเรา...”

แล้วทุกฉากทุกตอนที่เกิดขึ้นก็ถูกเล่าสู่อีกคนฟัง โดยที่จิรสา
ได้แต่นั่งหน้าซีดเหมือนคนป่วยเสียเอง พอจับต้นชนปลายเรื่องราวได้
คนมาเยี่ยมก็อยากจะเป็นลมแทนคนที่นอนอยู่บนเตียง อยากเป็นบ้า
ไปเลยด้วยซ้ำ แต่ต้องรวบรวมสติ ดึงเพื่อนที่นอนแหวอยู่บนเตียงให้ลุก
ขึ้นมาทันที ร้อนใจแทนเพราะยิ่งเวลาผ่านไป ความรุนแรงของเรื่องก็
จะขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

“นุ่มไปแต่งตัวเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องกังวลอะไร เดี่ยวเค้า
พาตัวไปเอง”

“เชื่อเค้าเถอะนุ้ม ตรวจแบบนี้ก่อน”

จิรสายื่นชุดทดสอบการตั้งครรภ์ให้เพื่อนสนิทที่ยืนตัวสั้นอยู่ในห้องพักแบบคอนโดของหล่อน ซึ่งพี่น้องทุกคนมีกันคนละห้อง เพราะบิดามารดาที่อาศัยอยู่ที่เชียงใหม่ซื้อให้ทุกคนตอนมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ในขณะที่บิดามารดาเองก็ครอบครองชั้นสูงขึ้นไปเกือบทั้งชั้น

หญิงสาวพยายามบอกตัวเองให้นิ่งเพื่อเป็นหลักให้เพื่อน ทั้งๆ ที่ก็ตกใจไม่แพ้กัน แต่ยอมหน้าทนเดินไปกวาดชุดทดสอบการตั้งครรภ์มาหลายยี่ห้อ เพราะอยากได้คำตอบที่แน่ชัด

“แต่ปิ่นบอกว่า...”

เนตรายังลังเล ไม่รู้ว่าควรทำอะไร อันที่จริงหล่อนก็ไม่อยากไปตรวจที่โรงพยาบาลตามที่จิรสาเสนอเพราะกลัวเจอคนรู้จัก แต่จะให้ไปซื้อสิ่งที่เพื่อนยัดใส่มือตอนนี้ หล่อนก็ไม่กล้าเช่นกัน แถมคนรักยิ่งอยากได้ผลตรวจอย่างเป็นทางการ เลยลังเล ไม่รู้จะทำอย่างไรอยู่ตั้งหลายวัน ตอนนี้หญิงสาวจึงรู้สึกดีไม่น้อยที่ได้เล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนรักฟัง

“นุ้มจะยังไปฟังอะไรมันนุ้ม นี่มันหายหัวไปไหน สนใจตัวบ้างไหม นุ้มเข้าไปตรวจเลย ถ้าท้องจริง นุ้มก็ต้องให้ปิ่นพาไปฝากท้องไม่ใช่ไปคนเดียว”

จิรสาพยายามควบคุมอารมณ์ ดันตัวเพื่อนให้เข้าไปในห้องน้ำของหล่อน เมื่อได้ยินเสียงว่าเนตรากำลังฉีกอุปกรณ์ตรวจอยู่ หล่อนก็เลยเดินห่างออกมาให้พ้นระยะการได้ยิน แต่ไม่พ้นระยะสายตา กอดโทรศัพท์หาพี่ชายทันที ร้อนใจไปหมดเพราะสถานการณ์ที่เป็นอยู่ตอนนี้

“พี่ใจ พี่ใจอยู่ไหนแล้ว!” น้ำเสียงหล่อนร้อนรน อยากปีบคอปณิธานที่ทำอะไรแบบนี้ ถ้าคาดไม่ผิดต้องเป็นตอนที่พากันไปพัทยา ซึ่งหล่อนมัวแต่วิ่งวุ่นโอนที่ให้จรีที่ปต์ที่อยู่อูดี ๆ ก็เกิดอยากจะยกห้องแถว

ย่านสีลมให้ สั่งว่าต้องจัดการให้เสร็จภายในวันสองวันนี้ ทำเอาหล่อน
ไม่ได้ไปเที่ยวกับคนทั้งสอง

“ก็ทำงานไป ตกลงนี่มันอะไรกันวะ” พี่ชายตอบกลับมาน้ำเสียง
งุนงงพอกัน เป็นห่วงความรู้สึกของเนตราสุดหัวใจในทุกห่วงความคิด
ถึงขั้นที่พอได้รับโทรศัพท์จากที่บ้านของหญิงสาว เขาก็สั่งให้จิรสารีบ
ไปหาเนตรา ทั้งๆ ที่เขาอยากจะไปดูแลฝ่ายนั้นเองด้วยซ้ำ ฝ่ายน้อง
สาวก็อดดึงจะไปร่วมงานของปณิธานให้ได้ทั้งๆ ที่ไม่ได้รับเชิญ เพราะ
ต้องการไปดูให้รู้ความจริงกับตา

“แจนรู้เท่าพี่เลย แต่ตอนนี้มันมีเรื่องมากกว่านี้ พี่ใจ... ใช้อปีนมัน
ว่าไงบ้าง”

จิรสายังไม่รู้ว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไรเลยเลือกที่จะสงวนบาง
เรื่องไว้ก่อน เพราะหากเนตราไม่ได้ตั้งครรภัก ก็ไม่จำเป็นต้องให้คนอื่น
ทราบว่าเป็นเพื่อนรักของหล่อนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับผู้ชายให้ใครต้อง
มามองไม่ดี แม้แต่จิรที่ปัดที่หล่อนรู้ดีว่าเขาหลงรักเนตรามานาน

“ได้คุยกับมันแป็บเดียว แต่มันบอกว่าเสร็จจากทางนี้ก็จะไป
กับพี่ทันที นี่เราอยู่ไหนกันล่ะ นุ่มเป็นไงบ้าง ยังไม่รู้เรื่องใช่ไหม”

“คอนโดแจนคะ ส่วนเรื่องใช้อปีน แจนคิดว่ายังไม่รู้” หญิงสาว
ส่ายหน้า สงสารเนตราจนไม่รู้จะพูดอย่างไร แต่ไม่ว่าจะอย่างไร หล่อน
ก็จะช่วยเพื่อนให้ถึงที่สุด

“งั้นถ้าเสร็จจากนี้ก็จะรีบพามันไป ผ่ากนู่มด้วย”

ทางนั้นตัดสายพอดีกับที่เนตราเดินพันประตูห้องน้ำออกมา
จิรสาเลยได้แต่โล่งใจว่าอีกคนไม่ได้ยินสิ่งที่พูดไปเมื่อครู่ แต่พอเห็น
สีหน้าเพื่อน ความโล่งเมื่อครู่ก็ถูกแทนที่ด้วยความกังวล

“แจน...”

“ว่าไงนุ่ม ตกลงเป็นยังไง”

เนื้อเสียงสั้น แต่มีความดีใจแฝงอยู่ชนิดที่เนตราก็ไม่เข้าใจ

ตัวเอง ทั้งๆ ที่เป็นเรื่องไม่ควร แต่วินาทีที่ได้รับรู้ว่ามีอีกชีวิตที่เกิดจากความ
ความรักของหล่อนกับปณิธานอยู่ในตัว เนตราก็พูดได้เต็มปากว่าน้ำตา
ที่ใหญ่ล่อออกมาเกิดจากความยินดี

“ແຈນ...” คนสวยยิ้ม ยื่นชุดทดสอบการตั้งครรภ์ทั้งสามอันให้
จิรีสาดู

อีกคนถึงกับทรุดลงไปนั่งที่เตียงทันที โอดครวญราวกับว่าเป็น
คนที่ต้องเสียเอง “นุ่มเอ๊ย แล้วนี่จะทำยังไง งานการก็เพิ่งได้ ไหนจะ
เตรียมไปสอบชุดอีก”

“ก็แค่เปลี่ยนแผนนิดหน่อย ก็คงต้องแต่งงาน แล้วเรื่องอื่น
คงต้องว่ากันอีกที”

หญิงสาวพูดแล้วก็วางมือลงบนหน้าท้องของตัวเอง ก่อนจะเดิน
มานั่งข้างๆ จิรีสาที่กุ่มขมับอยู่ปลายเตียง ทั้งหวั่นหวาดป่าของเพื่อนได้
พยายามมองทุกอย่างอย่างมีทางออก

“มันก็ต้องเป็นอย่างนั้นแหละ โอ๊ย เค้าจะบ้า นุ่มนะนุ่ม ใ้ป็น
ก็อีกตัว ไม่รู้จักป้องกันอะไรเลย”

“อืม” พอเพื่อนเอ็ดก็ก้มหน้ารับคำ แต่ยังให้กำลังใจตัวเองอย่าง
ดี “รู้ว่าเราพลาด แต่เราก็เรียนจบแล้ว มันคงไม่แยเท่าไรหรอก อาจจะโดน
ดูเรื่องที่ต้องก่อน”

“แล้วคุณตาคุณยายตัวละ จะรับได้ไหม”

จิรีสาถามถึงญาติผู้ใหญ่ของเพื่อน เคยพบท่านทั้งสองหลายครั้ง
แต่ไม่เคยพูดคุยด้วยเลยสักที เนื่องจากทั้งคู่ดูดูแลถือตัวมากจน
ไม่กล้าเข้าไปใกล้ ได้แต่แสดงความเคารพอย่างห่างเหิน

“คุณตาคุณยายอาจจะเสียใจ แต่ท่านหัวสมัยใหม่มากนะ”

จิรีสาพยักหน้ารับแบบขอไปที ทั้งๆ ที่ไม่เชื่อเลยว่าผู้ปกครอง
ของเพื่อนจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ กำลังจะบอกให้เนตรานอนพักเพื่อรอ
เวลาที่พี่ชายจะพาปณิธานมาหา แต่กลายเป็นว่าน้ำชายของอีกฝ่าย

ต่อสายเข้ามาพอดี เลยยังไม่ทันได้เอ่ยอะไร

“คะน้ำซล นุ่มอยู่กับแจนคะ น้ำซลว่าอะไรคะ! ปีนทำไม น้ำซล! น้ำซล!”

หญิงสาวหน้ามุ่มเพราะสายถูกตัดไป จนต้องเงยหน้ามองจิริสาที่กำลังจ้องหลอน

“เฮ้อ หายไปเฉยเลย” เนตราบ่นกับตัวเองขณะที่ต่อสายกลับไปหาน้ำชาย แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็โทร. ไม่ได้ หากเป็นในสภาวะอื่นหลอนคงรอการติดต่อกลับมา แต่คราวนี้ไม่อาจปล่อยผ่านได้เพราะนอกจากจะมีชื่อคนรักที่หายไปเป็นสัปดาห์ ข้อความที่พอจับใจความได้คือปณิธานมีงานสำคัญอะไรสักอย่างที่ทำให้น้ำชายสงสัยว่าเพราะเหตุใดหลอนถึงไม่ไปเข้าร่วม “แจน ไปกับนุ่มหน่อยสิ”

“ไปไหน อย่าไปเลย ตัวท้องนะ อยู่นี่แหละ ร้อนก็ร้อน ดูแดดสิเนี่ย”

จิริสารีบส่ายหน้าทันที เพราะได้ยินชื่อของปณิธาน สักรินทร์ว่า เรื่องที่จะเกิดขึ้นต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่ แม้จะอยากให้เพื่อนทั้งสองได้เจอกันเพื่อเคลียร์ปัญหาก็ตาม

“แต่เมื่อกี้เหมือนน้ำซลบอกว่าทำไมเราไม่ไปงานป็นที่เวส ไฮเทิลงานอะไร ปีนกลับมาเมื่อไหร่ แจน ตัวรู้อะไรใช่ไหม ไปนะ ไปกับนุ่มนะ จะได้ชวนป็นไปโรงพยาบาลกันเลย”

เพราะเป็นเพื่อนกันมานานทำให้เนตราอ่านอาการของจิริสาออกทันที รีบเข้าไปบีบมือเข่าแขนคาดคั้น ในขณะที่จิริสาก็เอาแต่ส่ายหน้าปฏิเสธ ก่อนจะแทบขาดใจเมื่อเนตราเย็นขึ้น ไม่สนอะไรทั้งสิ้น ยายนุ่ม...คบกันมาตั้งหลายปีไม่เคยเห็นดื้อ จะมาลองนิสัยใหม่อะไรตอนนี่!

“จันแจนไม่ต้องไปก็ได้ เดี่ยวนุ่มนั่งแท็กซี่ไปเอง”

เนตราหมายความตามที่พูดจริงๆ เพราะยังเห็นเพื่อนรักทำท่า

ทำหน้าที่แบบนี้ยิ่งรู้ว่าต้องมีอะไรแน่ๆ คว่ากระเป่าถือของตัวเองขึ้นมา เปิดซาเนลผ้าทิวี่ตีส้มพุ่มีสายเป็นมุกแบบที่ไม่ค่อยเห็นใครใช้ ต้องสั่งเป็นพิเศษ สงวนสิทธิ์ให้ลูกค้าวีไอพี ซึ่งเนตราในฐานะลูกเลี้ยงของ มิสเตอร์เมอร์ต็อค ตอให้ไม่นิยมสินค้าแบรนด์เนม แต่ทั้งแม่และ พ่อเลี้ยงก็ขยันสรรหามาประเคน เพราะสั่งง่ายแค่เพียงกระดิกนิ้ว

“นุ้ม ออย่าเลย”

จิริสายังพยายามที่จะรั้งเนตราไว้ แต่เสียงก็อ่อนลงทุกที เพราะ เริ่มสองจิตสองใจว่าจะเอาอย่างไรดี

“มันมีอะไรใหม่ ไม่งั้นแจนไม่เป็นอย่างนี้หรอก” เนตราสบตา เพื่อนนึ่ง ไม่คาดคั้น แต่ขอความจริงในน้ำเสียง

“ไม่มีนุ้ม เค้าแค...”

จิริสพุดบ๊ตๆ เพราะไม่รู้จะอ้างอะไร ก่อนจะกลืนน้ำลายแล้ว ตัดสินใจ บางทีหากเนตรารับรู้เรื่องราวไปเลยก็ดีเหมือนกัน จะได้ว่า ควรจัดการกับชีวิตต่อไป อยากรู้เหมือนกันว่าปณิธานจะทำ อย่างไรกับเรื่องที่เกิดขึ้น ในที่สุดหล่อนก็ถอนใจ พยักหน้าแบบไม่มีทาง เลือก คว่ากุญแจรถแล้วยื่นขึ้นมองหน้าคนที่รู้จักกันมาเกือบสิบปี

“ป๊ะ ถ้านุ้มจะไปให้ก็ได้ก็ไป ป๊ะ รีบออกเหอะ เดียวจะคลาดกับ ปีนเสียเปล่าๆ”

“งานฉลองหมั้น นายปณิธาน ต่อตระกูล และ นางสาว ฟีรดา เลิศรัตน์า ห้องบอลรูม A”

ตั้งแต่น้ำโรงแรม เสาทุกต้น จอแจ้งกิจกรรมทุกจอ ปรากฎ ประโยคนี้จนเนตราไม่รู้ว่าตัวเองยังมีความรู้สึกอยู่ไหม แต่ก็พาร่าง ระหงมาหยุดยืนหน้าประตูห้องจัดเลี้ยงได้แบบงๆ มีจิริสวางกระหืด- กระหอบตามมารั้งแขนหล่อนที่กำลังจะเปิดประตูเข้าไปไว้

“นุ้ม ออย่า...”

หน้าสวยหันหาเพื่อนทันทีที่ได้ยินประโยคนี้ น้ำตาไหลออกมา โดยที่หล่อนเองก็ไม่รู้เนื้อรู้ตัว เอ่ยเสียงพรั่ถามคนที่นับเป็นเพื่อนกัน มาไม่รู้กี่ปี

“แจน...” แล้วเนตราก็ตั้งใจหายหน้าขึ้นเพราะบางอย่างใน แวดตาของจิริสาให้คำตอบได้อย่างชัดเจน “...แจนรู้เรื่อง ทำไมแจน ไม่บอกนุ่มเลย แจน...”

หล่อนครางเป็นชื่อคนที่เรียกได้ว่าเพื่อนสนิท ร้าวในอกมากกว่า เดิมจนไม่รู้ว่าจะควรหายใจแบบไหน รู้สึกเหมือนกำลังจะตาย ร่างทั้งร่าง กำลังจะสลายแทบทรุดลงไป และคงกองไปกับพื้นแล้วหากจิริที่ปัดกับ ปณิธานที่เปิดประตูออกมาพอดีไม่รับไว้

เนตราหันไปดูว่าใครกันที่ประคองหล่อน แล้วนัยน์ตาทวนกลับไป กระทบกับปณิธาน แม้จะสวมสูทสีเทาธรรมดา แต่รอยแบ่งสามจุดบน หน้าผากกับพวงมาลัยที่ชายหนุ่มกำลังจะหยิบออกจากคอก็บ่งชี้ได้ว่า อะไรเป็นอะไร

ปณิธานมองหญิงสาวด้วยความตกใจ “มาทำไม!”

“เฮ้ย! ไอ้ป็นพุดดี ๆ ไป ๆ ไปนั่งตรงโน้นดีกว่า”

ยิ่งได้ยินแบบนี้ คนที่ฟังมาตั้งแต่ก้าวขาเข้าโรงแรมก็ทำท่าจะ ทรุดอีกรอบ จนกระเป๋าสะพายร่วงลงกับพื้น ไม่มีแกใจจะเก็บ เป็น หน้าทีของจิริสาต้องคว้าขึ้นมาให้ ส่วนร่างบางเจ้าของกระเป๋านั้น จิริที่ปัดรวบไว้พาไปนั่งที่โซฟาห่างออกไปจากจุดเกิดเหตุ แม้ว่าใน ความเป็นจริงจะไม่เหลือแขกคนไหนแล้ว มีแต่เขา ปณิธาน และพีรดา

เนตรากลับชัดขึ้นเพราะภาพตรงหน้าชัดเจนยิ่งกว่าอะไร หยัด ยืนขึ้นทั้งๆ ที่น้ำตาไหล

“ไหวไหมนุ่ม”

เนตราบิดไหล่ออกจากมือของจิริที่ปัดในขณะที่หันไปสบตา กับ จิริสา แม้จะรู้สึกไม่ค่อยดีที่ฝายนั่นกลืนน้ำลายแสดงออกว่าลำบากใจ

แต่ความโกรธ ความเสียใจที่มีอยู่ตอนนี้มีมากกว่า เลยมินหน้ากลับมา
ตอบเสียงแข็ง

“โหวลี ทำไมจะไม่โหว”

ไม่โหวก็ต้องบอกว่ายังโหว ยังสะอื้น ยังน้ำตาไหล ยังคิดไม่ออก
ว่าจะทำอย่างไร รู้แค่ว่าเพียงอยู่ตรงนี้ได้ก็ต่อไป ต้องทำเข้มแข็ง
ไม่ให้ใครดูถูกทั้งสิ้น

“ในเมื่อทำยที่สุดทุกคนที่เรารัก เราวางใจก็ล้วนแต่ทำแบบนี้
กับเรา...”

เนตรายังพูดไม่ทันจบ ประตูห้องจัดงานก็เปิดออกโดยผู้หญิง
สวมชุดไทยจิตรลดาหน้าตาสะสวยที่กำลังมองหล่อนตั้งแต่หัวจดเท้า
ยิ่งทำให้เนตราตัดสินใจได้ง่ายขึ้น

“ปิ่นหมั้นจริงๆ ไช้ไหม ฮึก” หล่อนปาดน้ำตาหันมองคนที่คง
เป็นคู่หมั้นของคนรักอีกที

พี่รดาก็จ้องเนตราไม่วางตา ทั้งเพราะรู้สึกคุ้น ทั้งเพราะยอมรับ
ว่าขนาดร้องไห้ น้ำหูน้ำตาไหล คนแต่งเต็มอย่างหล่อนยังสวยสู้ไม่ได้
มีน้ำล่ำปะนิธานถึงหลง ถึงตามติด ขนาดที่ต่อให้หล่อนออกปาก
สักก็ครั้งว่าอย่าให้เกินไป คู่หมั้นหมาดๆ ก็ไม่สนใจ พูดเสียงเอือมๆ ว่า
ที่เรื่องของหล่อนเขายังไม่เคยยุ่ง

“งั้นนุ้มก็ขอแสดงความยินดีด้วยนะคะ...ทั้งคู่” เนตราหยุดสายตา
ที่ผู้หญิงคนนั้นอีกที แม้จะมองหน้าไม่ชัดเพราะน้ำตากลบการมองเห็น
แต่ความรู้สึกเจ็บในใจนั้นแจ่มแจ้งกว่าอะไรทั้งสิ้น “โชคดีค่ะ” พูดจบ
ก็หมุนตัววิ่งออกไป

จิรสาได้แต่หันไปพนมมือใส่ปะนิธาน ก่อนจะวิ่งตามไปตะโกน
เรียกชื่อเพื่อนไล่หลัง ขณะเดียวกันก็คว้ามือถือของเนตราในกระเป๋าที่
ถือไว้มากดโทร. หาเบอร์ที่โทร. เข้ามาล่าสุด เพราะฝ่ายนั้นเป็นคน
แจ้งให้ดาวมหาวิทยาลัยคนสวยทราบเรื่องจนเตลิดออกไปแบบนี้

“อาจารย์คะ”

“ครับหนุ่ม ว่ายังไง”

“เอ่อ...อาจารย์คะ ไม่ใช่หนุ่มคะ นี่จิริสา อาจารย์อยู่ที่เวส ไฮเทิล ไซ้ใหม่คะ รบกวนรีบมาที่ลิบบปีด่วนเลยคะ”

จิริสาแจ้งญาติของเพื่อนรักไปวิ่งไป ในใจสังหรณ์แปลกๆ แต่ยังไม่พอสบายใจเพราะยังมองเห็นหลังของเนตราไวๆ ก่อนที่จะต้องร้องกรี๊ดเสียงดังเพราะสิ่งที่ปรากฏตรงหน้าสื่อถึงอันตรายต่อชีวิต...อาจจะสองชีวิตด้วยซ้ำ!

ผ่านไปเกือบชั่วโมงแล้วที่ณชนั่งอยู่หน้าห้องฉุกเฉิน เขารู้เรื่องจากจิริสาว่าเนตราทะเลาะกับปณิธานแล้ววิ่งออกมาจนเกิดอุบัติเหตุ แค้นนั้นเขาก็พอจะเข้าใจได้ว่าทั้งคู่มีความสัมพันธ์กันแบบคนรัก ทั้งๆ ที่พยายามหลอกตัวเองมาตลอดทุกครั้งที่เห็นเดือนคนคณะบริหารธุรกิจรูปหล่อมาหาเนตราที่คณะรัฐศาสตร์ว่า อาจจะสนิทกันตามประสาคนที่ต้องทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัยด้วยกัน

เขานึกเกลียดตัวเองที่ชะล่าใจจนหญิงสาวเรียนจบถึงคิดจะพูดความในใจกับมารดาบุญธรรม แต่กลับกลายเป็นว่ามีคนอื่นครอบครองหัวใจของเนตราไปเสียแล้ว ทว่าภายใต้ความโชคร้ายก็ยังพอเห็นความโชคดีที่ตอนนี้นี้ความสัมพันธ์ของคนทั้งสองน่าจะจบลงแล้ว และณชนจะไม่ปล่อยโอกาสนี้ให้หลุดมือไป จะไม่ยอมให้ใครมาทำร้ายจิตใจหรือเป็นบ่อเกิดของการเจ็บป่วยทางร่างกายเนตราแบบนี้ คนที่อาสาตามใจหญิงสาวคิดในใจระหว่างที่รื้อนรบนรอบบุคลากรทางการแพทย์ออกมาแจ้งว่าอีกคนฟื้นดีอันตรายหรือยัง

ขณะที่จิริสาก็นั่งตัวสั่นรอพี่ชายมารับ หล่อไม่คิดเลยว่าเรื่องจะเลยเถิดใหญ่โตขนาดนี้ ภาพที่เพื่อนโดนรถกระแทก ภาพเลือดไหลออกมาตามซอกขาเพื่อนยังชัดเจนในความทรงจำ แล้วคนทั้งคู่ก็ได้สติ

ชั้นตอนที่ประตูห้องฉุกเฉินเปิดออกพร้อมๆ กับที่ร่างสูงใหญ่ของคุณหมอบปรากฏ ทัศนเห็นก่อนก็รีบถลาเข้าไปทันที

“คุณหมอ! นุ่มเป็นไงครับ เอ่อ เนตราอะครับ”

“หัวแตก เย็บเรียบร้อยแล้วครับ โชคดีโกนผมออกด้านในนิดเดียว ถ้าไม่เลิกดูก็ไม่เห็น รอยถลอกตามตัวไม่ร้ายแรงครับ ทำแผลให้แล้ว ไม่เกินเดือนน่าจะหายสนิท ข้อเท้าพลิก สักสามสัปดาห์ก็เดินได้คล่องเหมือนเดิม แต่...”

คนเป็นหมอมองหน้าชายหนุ่มที่น่าจะมีอายุพอๆ กัน คงเป็นเขา นี่ละที่ควรจะรู้อีกหนึ่งเรื่องที่คุณช่างจะร้ายแรง

“แต่อะไรครับ...”

“แต่ลูกคุณ...คือภรรยาคุณน่าจะตั้งครรภ์ได้สักสี่ห้าสัปดาห์ เป็นปกติที่ตัวอ่อนอายุขนาดนี้จะไม่แข็งแรง แม้ไม่เกิดอุบัติเหตุก็เป็นช่วงที่เสี่ยงมาก” ยิ่งเห็นหน้าชายหนุ่มซีดลง คุณหมอก็ยิ่งมั่นใจว่าผู้ชายคนนี่คือสามีของคนไข้เลยพูดต่อ รู้ดีว่าในสถานการณ์แบบนี้ไม่มีใครรับได้และสบายใจ แต่ก็เป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องแจ้งให้ญาติผู้ป่วยทราบ

“ยิ่งภรรยาคุณได้รับแรงกระแทกขนาดนี้ เลย์รักษาเด็กไว้ไม่ได้ แต่ไม่ต้องห่วงนะครับ มดลูก รังไข่ไม่มีอะไรเสียหาย อายุก็ยังน้อย ร่างกายแข็งแรงก็พร้อมมีได้เลยครับ ยังไงหมอมขอตัวก่อน เรื่องห้องพัก ทางพยาบาลเขาจัดการให้เรียบร้อยแล้วครับ”

พูดจบก็ผละออกไป ปล่อยให้ทัศนเห็นหนึ่งเหมือนถูกสาป ถ้าปณิธานคบกับเนตราจนถึงขั้นมีการตั้งครรภ์ แล้วทำไมวันนี้ถึงเข้าพิธีหมั้นกับคนอื่นแบบนั้น ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น ยิ่งไม่เข้าใจ และคงยืนนิ่งเหมือนคนบ้าต่อไปหากไม่ได้ยินเสียงจิรสาที่เรียกเพื่อนรักซึ่งยังนอนไม่ได้สติอยู่บนเตียงที่ผู้ช่วยพยาบาลเข็นออกมา หน้าตาซีดเซียวหนักกว่าตอนเกิดเรื่องเป็นไหนๆ

“นุ่ม” จิริสาปราดเข้าไปเกาะข้างเตียงทันที แต่โดนผู้ช่วยพยาบาลเอ็ดเลยต้องหุดตัวถอยเท้าออกมา

“ถอยก่อนครับ เดี่ยวรถเข็นทับเท้า เดินตามหลังไปที่ห้องพักดีกว่านะครับ”

ได้ยินแบบนี้หนังสาวก็รีบพยักหน้ารับ ก่อนจะหันไปสะกิดต้นแขนอาจารย์ณชลด้วยท่าที่กล้าๆ กลัวๆ ตอนอยู่คณะฯ เขาไม่ถึงขั้นดูแต่ก็นิ่ง จนนิสิตได้แต่เพื่อฝันแล้วก็ถอนใจ เพราะเจ้าตัวแทบจะไม่แสดงอารมณ์อะไรออกมา

“อาจารย์คะ เอ่อ...เขาย้ายนุ่มขึ้นห้องแล้ว เราตามเขาไปเถอะค่ะ”

เป็นเวลาเกือบสี่สิบสี่ชั่วโมงที่เนตรามดสติไป และก็เป็นเวลาเกือบสี่สิบสี่ชั่วโมงที่ณชลหายใจไม่ออก เหมือนจะเป็นคนป่วยเองเสียให้ได้ แต่ก็ต้องฝืนสติจัดการทุกสิ่ง โชคดีที่บิดามารदानุญธรรมไปตระเวนทำบุญพร้อมกับพักผ่อนที่ภาคเหนือ มีกำหนดกลับในอีกเกือบสองสัปดาห์ ส่วนตัวอาจารย์นุ่มเองก็อยู่ในช่วงปิดภาคการศึกษา

เขารีบกลับบ้านไปเมื่อย้ายเนตราเข้าห้องพักผู้ป่วยรีบร้อยรับทราบจากพยาบาลว่าหญิงสาวจะหลับอีกไม่นานยกกว่าสามชั่วโมง เพราะฤทธิ์ยา เก็บข้าวของของตัวเอง และให้ญาติจัดการในส่วนของเนตรา บอกทุกคนว่าเขาจะพาหลานสาวไปพักผ่อนที่ต่างจังหวัด แล้วโทร. แจ้งผู้ใหญ่ทั้งสองของบ้าน อย่างไรก็ตามก็ยังไม่รู้เรื่องไม่ได้จนกว่าเขาจะได้คุยเรื่องทั้งหมดกับเนตรา

จากนั้นณชลก็รุดกลับมาที่โรงพยาบาล และออกปากให้จิริสาที่อยู่ช่วงที่เขากลับไปเก็บของกลับบ้านไป และขอเวลาเป็นส่วนตัวจะโทร. บอกให้หล่อนมาเยี่ยมได้ในเวลาที่เหมาะสม

จนตอนนี้เที่ยงของอีกวันหนึ่ง เนตราก็ไม่มีที่ท่าจะขยับตัว

“นุ้ม ตื่นเถอะ ตื่นมาพูดกับน้ำน้อยคนดี” มือหนาสิ้นเทาถม มือหล่อนไว้ ไม่เคยสักครั้งที่จะอนุญาตให้ตัวเองเปิดเผยความรู้สึกกับ เนตราขนาดนี้ แต่ในตอนนี้นุ้ยหนุ่มไม่ไหวแล้วจริงๆ

“คนดี ใครไม่รักนุ้ม น้ำรักนุ้มนะ” ณชลยกมือหล่อนขึ้นมาจับ เป็นครั้งแรกที่สัมผัสหล่อนด้วยสถานะในหัวใจที่เปลี่ยนไป ตัดสินใจแล้วว่าคุณพ่อคุณแม่กลับมาจากต่างจังหวัดจะเอ่ยปากขอในสิ่งที่ ต้องการมากที่สุดในชีวิตตอนนี้

“นะครับ ตื่นมาจากฝันร้ายแล้วเริ่มต้นใหม่ น้ำจะดูแลนุ้มเอง” เขาพูดกับคนที่นอนนิ่ง รู้ว่าหล่อนคงไม่รับรู้ แต่เหมือนจะได้ยิน เพราะ นิ้วเรียวกะดิก เลยทำให้ณชลเงยหน้ามองหลานสาว เห็นเปลือกตา หล่อนขยับก่อนจะเปิดขึ้นมา เขาก็ไม่รอช้า รีบลุกขึ้นเคลื่อนตัวเข้าใกล้

“นุ้ม เป็นไงบ้าง”

หญิงสาวเอี้ยวหน้ามาสบตาน้ำชาย ปรับภาพ จูนสมองว่า ตอนนี้อยู่ที่ไหน และเกิดอะไรขึ้น

“น้ำชล...นุ้ม...นุ้ม” เพราะยังจับต้นชนปลายไม่ถูกเลยเรียก ชื่อเขาออกไป

“นิ่งๆ ก่อน เดี่ยวน้ำเรียกหมอมานุ้ม อย่าเพิ่งขยับนะ” เพราะ ประโยคนั้นประโยคเดียวที่ทำให้เนตราได้สติขึ้นมา จ้องหน้าคนที่มัว แต่กอดกริ่งเรียกพยาบาล และณชลก็รู้ได้ทันทีที่หล่อนสบตา เพราะ เหลือบเห็นหญิงสาววางมือบนหน้าท้อง ความทรงจำสุดท้ายคือหล่อน เดินหนีความเสียหายที่เพิ่งรับรู้ออกมาจากโรงแรม แต่พลันสะดุดทั้งขา ทั้งชั้นบันไดเกือบล้มฟาดลงไป เพราะพยายามขึ้นตัวเต็มที่เนื่องจาก กลัวลูกเป็นอันตราย แต่ไม่วายโดนรถชนเข้าให้

“น้ำชล...ลูก...ลูกนุ้มละคะ” เห็นน้ำชายกลืนน้ำลาย หน้าซีด พร้อมกับที่บีบมือหล่อนก็ได้คำตอบโดยที่อีกคนไม่ต้องพูดอะไร น้ำตา ไหลออกมาจนณชลทนไม่ได้ ต้องโอบศีรษะหญิงสาวมากดไว้กับอก

เขา ไม่นึกถึงเกียรติที่หญิงสาวผ่านประสบการณ์กับผู้ชายอื่นมาแล้ว ก็เขารักใครก็รักที่ใจ

“ไม่เป็นไรนะนุ่ม ไม่เป็นไร จากนี้เดี๋ยวน้ำจะดูแลนุ่มเอง”

หญิงสาวรอจนหมดตรวจร่างกายเรียบร้อยแล้ว ชื่นใจที่ได้รับคำตอบ ว่าร่างกายของหล่อนปกติดี แต่ให้รักษาตัวต่อในโรงพยาบาลสักสาม สัปดาห์ถึงค่อยกลับบ้าน เมื่อหมอออกไป คนมีความผิดติดตัวก็เหลือบ มองณชลที่เดินกลับมาหลังจากไปปิดประตู

“มีอะไรจะพูดไหมนุ่ม” เขาอ่านอาการหญิงสาวออก ก็อยู่กับ มาเกือบสิบปีเข้าไปแล้ว

“นุ่มขอโทษ คือ นุ่ม...” หล่อนยกมือขึ้นไหว้เขา “นุ่ม...” จะพูด ว่าไม่ได้ตั้งใจก็ไม่ได้ จะพูดว่าตั้งใจก็พูดไม่ออก เลยได้แต่อมพะนำ ดีที่ชายหนุ่มเดินเข้ามาโอบหล่อนไว้เหมือนเมื่อครั้ง คนกลัวความผิด จึงร้องไห้โธออกมาทันที

“ไม่เป็นไร ช่างมันนุ่ม ถือว่าพาดเคราะห์นะ”

“แต่นุ่มฆ่าเขาอะคะ”

“เปล่า”

ณชลลูบหัวเนตรา กระชับกอดให้แน่นขึ้น จะพูดว่าเขาเป็นคน ใจร้ายก็ได้ แต่เป็นบุญทั้งของเนตราและเด็กคนนั้นที่ไม่เกิดมา เพราะ ไม่อย่างนั้นต่อให้เขาเต็มใจจะรับผิดชอบดูแลทุกอย่าง ต่อให้ณชล ออกปากบอกว่าเด็กที่จะเกิดมาเป็นลูกเขา คนอื่นก็คงมองหล่อนไม่ดี ที่ท้องก่อนแต่ง ส่วนเด็กคนนั้นก็คงเกิดมาพร้อมคำนิโทษ ไหนจะมีข้อ กังขาของบิดามารดาบุญธรรมของเขาอีก ไม่ว่าจะทางไหนก็ทำให้ เนตราแปดเปื้อนทั้งสิ้น

“แต่เพราะนุ่มนะคะ ถ้านุ่มไม่วิ่ง ไม่หุนหัน ลูกก็จะไม่เป็นอะไร ฮือ...น้ำชล...น้ำชลขา”

เนตราซุกหน้ากับอกของชายหนุ่มผู้มีศักดิ์เป็นน้ำ ที่พึ่งเดียวที่มี

จะว่าไปหล่อนปรึกษาหารือเรื่องในชีวิตกับณชลได้มากกว่ามารดา ด้วยซ้ำ

“ไม่เป็นไรนุ่ นุ่ไม่ต้องกังวล”

“แล้วคุณตาคุณยาย ฮือๆ คุณตาคุณยายรู้จะว่ายังไง ฮือๆ น้ำชล...”

หญิงสาวยังครวญคราง เพิ่งตั้งสติได้ครบถ้วนว่าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตบ้าง ยังไม่ทันได้พูดอะไรออกไป ประตูห้องพักคนใช้ก็ถูกเปิดออก คนที่เดินเข้ามาคือปณิธานที่หน้าเรียบตึง เห็นเนตรากอดกับผู้ชายอื่นก็แปลกใจ ประหลาดใจ ก่อนจะหวงในใจ

“นี่มันอะไรกันนุ่!” คนมาใหม่ตวาดเสียงไม่เบาจนเนตราสะดุ้งเฮือก ดีที่ณชลกอดไว้ แต่พอเห็นปณิธานเข้ามาก็คลายกอดออกแล้วเอาตัวมาบังเนตราไว้ เขาไม่ต้องการให้ผู้ชายหน้าไหนเห็นเนตรา โดยเฉพาะไอ้คนนี่

“มีอะไรอะไร” เขาโกรธแทบฆ่ามันได้ แต่ด้วยทั้งคุณวุฒิและวัยวุฒิทำให้ต้องสงบจิตสงบใจแบบนี้ อีกทั้งไม่ยอมทำให้เนตราไม่สบายใจไปมากกว่านี้

“ผมมาเยี่ยมนุ่ ได้ข่าวจากเพื่อนว่าโดนรถชน” ปณิธานพูดนิ่งๆ พอกัน ตอนรู้เรื่องยอมรับเลยว่าหัวใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม อดคิดไม่ได้ว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของอุบัติเหตุ กระทบคิดไปถึงเด็กในท้องหล่อนว่าจะเป็นอันตรายไหม แล้วก็นี่ขึ้นมาได้ว่าเนตราพูดว่าไม่ได้ท้องเลยคลายความไม่สบายใจ แต่ก็ขอมาดูให้เห็นกับตา พยายามปฏิเสธตัวเองว่าที่รู้สึกอยู่ไม่ได้มีอะไรไปมากกว่าความเป็นห่วงคนที่รู้จักกันมาสี่ปี

“แล้วไม่ทราบหรือไงว่าไม่ให้ใครเยี่ยม”

ต่อให้ไม่ออกแรง แต่ณชลก็มองไม่เห็นประโยชน์ที่ต้องสุภาพใส่ไอน้ำหน้าตัวเมียคนนี่ คนที่ทำกับผู้หญิงที่ใครๆ ก็เห็นกันทั่วว่ามันตามใจไปตามตื้อเนตรามานานขนาดไหน แต่อยู่ดีๆ ก็ไปหมั่นกับคนอื่นเสียตื้อๆ

“ไม่ทราบ ต่อให้ทราบแล้วจะทำไม่ นุ่มเป็นแฟนผม คุณ
นั่นแหละเป็นใคร”

อาจจะเพราะเรียนกันคนละคณะ และไม่เคยสนใจอะไรนอกจาก
ตัวเอง ปณิธานถึงไม่ทราบว่าคุณชายภูมิฐานคนนี้เป็นอาจารย์มหา
วิทยาลัยเดียวกับที่เขาศึกษา และมีศักดิ์เป็นน้ำชายของแฟนสาว

“หี แฟนเธอ แฟนที่ไหนไปหมั้นกับคนอื่น”

“คุณจะไปรู้อะไร นี่เรื่องส่วนตัวของผมกับนุ่ม” ปณิธานยกไหล่
เขาเชื่อว่าเขากล่อมเนตราได้ ก็พูดน้อยว้าง่ายนุ่มน้อมสมชื่อแบบนั้น เขา
มีแฟนเบอร์หนึ่งที่มีเมืองนอก มีเด็กมาให้กินระหว่างทางตลอดระยะเวลา
หลายปีไม่รู้เท่าไร แฟนเบอร์สองอย่างหล่อนยังไม่เคยรับรู้อะไร “นุ่ม
นุ่มคุยกับปิ่นสองคนนะ เรื่องเมื่อวานปิ่นอธิบายได้ ปิ่นรักนุ่มไง ไม่ถอน
นะ”

ต่อให้เนตราไม่ตอบอะไร ณชลกก็ไม่คิดจะเปิดโอกาสให้ได้อยู่กัน
สองต่อสอง ยิ่งตอนนี้สัมผัสได้ว่าหญิงสาวกำเสื้อเขาจากด้านหลังแน่น
เหลือบตาไปดูก็เห็นหลานสาวเม้มปากน้ำตาไหล สายหน้าปฏิเสศ
หัวชนหลังเขาอยู่แบบนี้ จึงตัดสินใจว่าไม่ว่าใครจะพูดยังไง เขาก็ต้อง
ปกป้องผู้หญิงคนนี้ไม่ให้โดนทำร้ายอีก

“ใครจะรักกันผมไม่สน แล้วก็ไม่สนใจด้วยว่าคุณจะเป็นแฟน
ใคร เพราะในเมื่อคุณบอกว่านุ่มเป็นแฟนแล้วก็ยังไปหมั้นกับคนอื่นได้
ดังนั้นนุ่มก็เป็นแฟนคุณแล้วมีผมเป็นคู่หมั้นได้เหมือนกัน เชิญครับ
คู่หมั้นของผมต้องการพักผ่อน”

ไม่ใช่แค่ปณิธานที่นิ่งซ็อกไป แต่รวมถึงเนตราด้วย ไม่คิดว่าเขา
จะอกรับแบบนี้ แม้ว่ามันอาจจะทำให้คนทิวี่สูงอย่างปณิธานยอมล่า
ถอยไป แต่จะกลายเป็นเรื่องใหญ่เสียเปล่าๆ

“ใครหมั้นนะ คุณนะเธอเป็นคู่หมั้นนุ่ม หี จะยังหมั้นกันต่อไป
ไหมล่ะถ้ารู้ว่าผมพาดไข่แดงคำแรกเรียบร้อยแล้ว ไวไฟเหมือนกันนะนุ่ม

มีคู่หมั้นทั้งคนยังปล่อยให้ผมตามจับอยู่ได้ตั้งสามสี่ปี”

โกรธ หึง หวงไปหมด รู้สึกเหมือนโดนลูปคม โดนดูถูกว่าในขณะที่เขาคิดว่าเขาเป็นเสือ อยากจะควบสองควบสามก็ทำได้ ช่วงเวลาเดียวกันก็มีผู้ชายอีกคนทำอย่างเขา และผู้หญิงคนนั้นก็คบซ้อนอยู่ด้วย

“หยุดพูดจาดูถูกนุ่มนะ! แล้วออกไปจากห้องนี้ ผมไม่สนหรอกว่าใครจะอะไร แต่ผมรักนุ่มที่นุ่ม ไม่เลิกรักเพราะโดนคนชั่วๆ มันหลอกเอาหรอก!”

“อยากพูดอะไรก็พูดไป ดี เปิดอกพูดกันอย่างนี้ก็จะได้รู้ไปเลย แล้วก็รู้ไว้ด้วยว่าผมไม่ปล่อยให้นุ่มไปง่ายๆ เหมือนกัน กำลังตั้งใจไว้อยากกลับมาอีกวันไหนจะนัดมาละกัน”

เพราะโมโห เพราะหึงเลยยิ่งพูดจาข่มคนตรงหน้ากับคนบนเตียงออกไป บอกตัวเองว่าเสียงร้องให้ได้ยินนั้นทำให้สะใจอย่างยิ่ง ดี หลอกเขามาตั้งหลายปีทั้งๆ ที่มีคู่หมั้น ดังนั้นที่เขาเพิ่งหมั้นไปเมื่อวาน ก็ถือว่าเจ้ากัน พูดจบก็เดินออกไป สุดลมหายใจนิ่ง ช่างแม่ง ผู้หญิงคนเดียว ถือซะว่าหายกันกับที่เขาไม่บอกว่ามีคนที่แม่หมายตาให้แต่งงานมาตั้งหลายปี ถ้าวันหน้าหลอกมาเอาได้อีก จะลดระดับความสำคัญให้ไม่ต่างอะไรกับพริตตี้ที่เรียกมาเลย

ส่วนคนที่อยู่ในห้องพักผู้ช่วยทั้งคู่ คนหนึ่งก็ได้แต่ยืนกำหมัดแน่น โกรธแทนเนตราที่ร้องไห้อยู่ด้านหลัง แล้วคนโตกว่าก็รีบระงับอารมณ์ ตอนนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดไม่ใช่ใคร แต่เป็นเนตรา

“น้ำซล ถ้าเขากลับมารังควานอีก นุ่มจะทำยังไง”

“พอๆ เลิกร้องนุ่ม ต่อไปนี่ไม่มีอะไรหรือใครทำนุ่มได้แล้ว โชคดีแล้ว ผู้ชายเลวๆ แบบนั้นไม่สมควรเป็นพ่อใคร”

“แล้วถ้าคุณตาคุณยายรู้ล่ะคะ ปีนเขาใจร้อน”

หน้าสวยแหวงมองคนตัวโต ดวงตามีแต่น้ำตา จนจนซลใจหวิว ยอม เขายอมหมดแล้ว อะไรที่จะทำให้เนตราไม่มีน้ำตาได้ เขายอมทำ

“ถ้าหนูไม่ยอมทำให้รู้ หน้าที่จะไม่บอก แต่น้ำว่าพูดเถอะ ยังไง มีเรื่องอะไร ผู้ใหญ่จะได้ช่วยจัดการได้”

ในแววตาเขาหมายถึงทุกเรื่อง รวมทั้งอุบัติเหตุในครั้งนี้ เพราะ ณชลดัดสติใจแล้วว่าจะทำอะไรต่อไป

“แล้วเรื่องที่น่าชลดพูดกับปิ่นเมื่อกี้ ถ้าเขาไปพูดต่อกับใคร”

“เรื่องนั้นก็ไม่ใช่ไร เดียวน้ำจัดการเอง”

แค่นั้นเนตราก็พยักหน้าด้วยความสบายใจ คิดไปว่าเดี๋ยวเขาคง อธิบายกับคุณตาคุณยายเองหากมีใครพูดเข้าหูว่าเขากับหล่อนเป็น คู่หมั้นกัน